

İçindekiler

Kandiller ve Hadiselere Bakış
Abdullah DEMİRCİOĞLU / 2

Himmetini Ali Tut
Abdülkadir GEYLÂNÎ(ks) / 26

Cenâb-ı Allah'ı Sesli Zikir (Cehri Zikir) - 6
Zül-Cenâheyn / 24

Özel Hayata, Kişiyeye, Özele Saygı
Prof. Dr. Ali AKYÜZ / 20

Kandiller ve Hadiselere Bakış
Abdullah DEMİRCİOĞLU / 2

Şehit ve Şehitlik Makamı
Yrd.Doç.Dr. Abdülkadir MACİT / 6

Dost Olalım Mevla İle / 9

Kutsal Topraklarda Çocuk
Yeşim Gezmiş TORTUM / 10

Müzzemmil
Ayşe DEMİRCİOĞLU / 14

Aman Allah'ım Aman, Zaman Ahir Zaman
Yalçın ALBAYRAK / 16

Özel Hayata, Kişiyeye, Özele Saygı
Prof. Dr. Ali AKYÜZ / 20

Allah Sevgisi
Doc. Dr. Durak PUSMAZ / 22

Cenâb-ı Allah'ı Sesli Zikir (Cehri Zikir) - 6,
Zül-Cenâheyn / 24

Himmetini Ali Tut
Abdülkadir GEYLÂNÎ(ks) / 26

Mevlid-i Şerif
Tufan ATMACA / 30

Dîvan-ı Kebir'den
Hz. Mevlâna / 33

Ankâzâde Köstendilî Halîl Efendi'nin Tûti İhsan Efendi'ye 18. Mektubu / 34

Hanyalı Nuri Divanı'nda Hz. Peygamber(sav)
Edebalı KARABIYIK / 38

Kadı Burhanettin Çilehanesi
Serkan ZEYBEKER / 40

Kissadan Hisse / 41

İnsanın Manevi Yapısı İle İlgili Sorular / 42

Abdesti Bozmayan Şeyler / 45

Şems-i Tebrizi(ks)

KANDİLLER ve HADİSELERE BAKIŞ

Abdullah Demircioğlu

Biz Müslümanlar, kandil gecelerini gereğine uygun olarak ihya ederek değerdendiriz. Bu mübarek gecelerin Müslümanlar nazarında apayrı bir yeri olup öteden beri hep kutlana gelmiştir. Bu geceleri kutlamak, ihya etmek, fakir fukarayı gözetmek, gündüzünü oruçlu bulunmak, gecesinde de gücü yettiği nispetle Kur'an okuyarak, ibadet ederek geçirmek ne kadar güzeldir. Bu, bazı nâdânların iddia ettiği gibi de bid'at değildir. Bu, tamamen halkı dinden soğutmak ve Peygamber sevgisinden uzaklaştırmaktır. O'nun sevgi ve saygısından uzaklaştırmak, dinden, imandan uzaklaştırmaya sebep olur. İmandan, dinden uzaklaştırmak, dalalete düşmeye; dalalete düşmek de cehenneme düşmeye sebeptir. Bunlardan Cenâb-ı Allah muhafaza buyursun. Bu gibi kutlamalarda bir araya gelmek, konuşmak, latifeler yapmak, birbirlerinin dertlerine

çare aramak, hâl hatır sormak, Müslümanların ahvâlini konuşmak, hastaları soruşturmak güzel değil midir? İslâm dininin sosyal yönü çok geniştir. Hiçbir sistem ve hiçbir kanunda yoktur. Bunun neresi bid'at olabilir? Cemaatle camide namaz kılmak yalnız başına namaz kılmaktan daha faziletlidir. Müslümanlar Cuma namazları için her Cuma günü, namaz için, zikir için bir araya geliyorlar. Halleşiyorlar. Dertleşiyorlar. Ya hacc, o dünya çapında bir olay, bu da ayrı bir husus. O doğduğu zaman dünya çapındaki olayların olması biz Müslümanları tefekküre sevk etmelidir.

Sava gölünün kuruması, mecusîlerin bin yıldan beri hiç sönmeden yanan ateşlerinin sönmesi, İran hükümdarının sarayından on iki sütunun yıkılması ve sarayın batması ve diğer olaylar rahmet peygamberinin doğumu anında olmuştur. Kur'an-ı Kerim, "**Peygamberi sevin, itaat edin, Allah da sizi sevsin, günahlarınızı affetsin!**" (Â-i İmrân, 3/31)

buyuruyor. Peygambere itaat Allah'a itaat olduğuna göre, gerek ayetlerde gerekse hadis-i şeriflerde anlatıldığı ölçüde O'nu iyi tanıyıp, sünnetine sarılıp samimi bir müslüman olmalıyız. Kendisini

sevmeliyiz, çocuklarımıza da sevdirmeliyiz. Evladımıza, eşimize, dostumuza bu sevgi ve bağlılığı anlatmalı ve aşılmalıyız. **“Ailemden sonra seni seviyorum.”** diyen Hz. Ömer’e **“Sevgin olmadı, yeterli değil!”** (Buhârî, Ahkâm/19) diyen Resulullah’ı ve bu olayı hatırlamalıyız. Kendimizi test edip muhasebemizi yapmalıyız. **“Ben neredeyim, ne durumdayım?”** diye kendimize sormalıyız. **“Evladınıza benim sevgimi aşılınız.”** diye emreden herhalde bunu boşuna söylememiştir.

Kızlardan veya hanımlardan başları açık olanları gördüğümüzde çok ama çok üzülürüz. Ama başı kapalı sözde mesture olan kız çocuklarını yolda, izde, sokaklarda, caddelerde veya parklarda elinde sigara üfleye üfleye, lâkayd geziş tozuşları, bizleri birinci husustan kat kat daha fazla üzüyor. Birinin manevî ağırlığı bir kilo ise, diğerininki kilolarca hatta tonlarca bizlere giran/ağır geliyor. Nikâhsız gayr-i meşru yaşayışlar da aynıdır. Sadece kızlar değil, sünnet-i seniyye icabı sakalı olanlar da aynı durumdadırlar. Sakal, örtü, tesettür

Tevbe- İstiğfâr - 100

Salevât-ı Şerîfe - 100

Kelime-i Tevhîd - 100

Allah (c.c) / Lafzatullâh - 500

Besmele ile İhlâs - 100

günaha mâni değilse ne anlamı olur? Biri sakal sünneti, diğeri tesettürün farziyeti! Şeriat-ı Ahmed-i Ğarrâ’yı öyle yaşayalım ki, yarın Rabbimizin huzuruna çıkmaya yüzümüz olsun. Dünya, imtihan yeri. Ufak tefek sıkıntılar, musibetler, belâlar olabilir. Şu anda dünyadaki imtihanımız devam ediyor. Dünyadan sonra gözler kapanınca hesap başlıyor. İlk yer kabir, ahiretin kapısı. **“Sabırla, namazla Cenâb-ı Allah’tan yardım dileyiniz!”** (Bakara, 2/153) emrine ne kadar uygun davranışımız oluyor? Şefaati Resulullah haktır, mahşerde gerçekleşecektir. **“Ben O’na ne kadar layığım.”** diye her Müslüman kendini günde en az bir defa sorgulamalıdır. Mahşerde O’na yakın olma, cennette komşu olma yollarını O bizlere haber vermiştir. **“Bana salât u selâm getiriniz, size mukabelede bulunurum.”** (Ebû Dâvûd, Menâsik/97) Yahut da salât u selâm getirmemizi, O’na itaat ve sevgiyi emreden âyetlerin biz neresinde duruyoruz? Ya da

tevbe istiğfarımız, kelime-i tevhidimiz, Cenâb-ı Allah'ın (c.c) isimlerini zikir ve tesbih edişimizde biz kaçınıcı basamaktayız. Semtimize uğramadı mı, yoksa sıfırda mıyız? Ya da merdiven başında mı, atsam mı atmasam mı diye bekleşmede miyiz? Şeytan ve nefis bizi ne kadar oyalayıp alıkoymuştur! Yolculuk devam ediyor ahirete doğru. Öyle bir yolculuk ki bunun geriye dönüşü yok. Kıymetli okuyucularım, gelin sizinle şöyle bir muhasebe yapalım. Allah'a şükür, az da çok da olsa şu kadar müntesiplerimiz var. Bunun haricinde onlarca kat muhiblerimiz de mevcut. Uygulamalarını her gün verilen ölçüler ve rakamlar dâhilinde yapanların manevî kazançlarına bakalım. Ahd ve vefa gereği bir mürşide bağlanmış kişi her gün belli adette tesbihat yaparsa karşımıza nasıl bir tablo çıkar:

Tevbe- İstiğfâr - 100
 Salevât-ı Şerife - 100
 Kelime-i Tevhîd - 100
 Allah (c.c) / Lafzattullâh - 500
 Besmele ile İhlâs - 100

Burada okuyucularımız yormamak için diğerlerini yazmadım. Yolumuzda bu ilk beş esma, **"mübedilerin tesbihat ve zikri"** olarak tarafımızdan isimlendirilmiştir ve öyle tatbik edilmektedir. Bundan sonra **mutasavvıfların**, sonra da **mütekâmillerin** zikir ve tesbihatı gelmektedir. Bunun tatbikatını burada anlatmayacağım. Uygulaması da ayrı bir husustur. Bu tesbihata bir ay devam edildiği takdirde zikreden zâkir istiğfârı, salavâtı ve kelime-i tevhîdin her birisini üç biner defa ve lafzattullâhı da on beş bin kere söylemiş oluyor. Yüz defa ihlâs da üç bin defa olacağına göre alınacak ecir ve mükâfat, bire on, yetmiş, yedi yüz ve daha da fazla olabileceği

"Ömrü uzun, ameli güzel olan kul ne güzel kuldur!"

Hadis-i Şerif (Tirmizi)

düşünülecek olursa varın gerisini hesap edelim ve hesabı çıkaralım, bakalım nasıl bir sonuç ortaya çıkıyor. Bir senelik hasılat:

$$3000 \times 12 = 36.000$$

Lafzattullâh = 180.000

Eğer bunu inkıtâ'sız (kesintisiz) on sene yapmışsa; 360.000, lafzattullâh ise 1.800.000 etmektedir. Böyle bir kişi buluş çağında başlamış, ölümüne kadar 70, 80, 90 veya daha fazla ömür sürmüşse ona göre hesaplanınca devasa bir rakam ortaya çıkacaktır. Rabbimizin keremi, rahmeti ve ihsanı sonsuzdur. Verdikçe o lütuflara layık kullarına verir. Bunun için O'na bir adım gitmek veya yürüyerek gitmeye göre farklılıklar olacaktır. Bu münasebetle, şu

hadis-i şerifi hatırlamamak mümkün mü!
"Ömrü uzun, ameli güzel olan kul ne güzel kuldur!" (Tirmizi, Zühd/21,22; Darimi, Rikak/30; Ahmed b. Hanbel V, 40, 43) Salavat çok okuyanlara Resulullah'ın müjdesi vardır.

Diğer tarafta **"Sülüsü'l-Kur'ân"** olarak haber verilen **"İhlâs Sûresi"** yüz defa günde okunmakla 33 hatim sevabı olacaktır. Kur'ân'ın her harfi için on sevap verilirse ve sadece **"Elif, Lâm, Mîm"**: Elif'e 40, Lâm'a 30, Mîm'e 30, toplam 100 sevap olduğuna göre hesap ona göre yapılacak olursa ortaya astronomik rakamlar çıkar ve bu sadece bir kişi için veriliyor. Milyon, milyar kişileri yaparsa hayret verecek hesaplar ortaya çıkacaktır. İşte, sizin yanınızdakiler tükenir, Allah'ın yanında olanlar asla tükenmez, bitmez...

Abdullah Demircioğlu

TEVBE - İSTİĞFAR SEFERBERLİĞİ

Bütün Müslümanlar, bütün maneviyat erleri, kardeşlerim! Fitne kazanlarının fokur fokur kaynadığı dönemlerden geçiyoruz. Melhame-yi suğrâdan, melhame-yi kübrâya doğru yol alıyoruz. Milli seferberlik ilan edilmiştir.

Gelin biz de ihlasla:

- 1.Tevbe istiğfar seferberliği,*
- 2.Rasûlullâh (s.a.v) Efendimize, salatu selam seferberliği,*
- 3.Dua seferberliğine çıkalım.*

Cenab-ı Allah, Yurdumuzu ve İslam beldelerini bildiğimiz, gördüğümüz ve göremediğimiz belalardan, musibetlerden muhafaza eylesin.

Rahim olan Rabbimiz görünmez

ordularıyla ve askerleriyle imdat eyleyip biz Müslümanlara yardım eylesin...

Bu din ve vatan düşmanlarının kahrolması için:

“Yâ Kahhar” ismini ve

“Allâhumme innâ nec’aluke fî nuhûrihim

Ve neûzu bike min şurûrihim

Allâhumme ş gılız-zâlimîne bi’z-zâlimîn

Vahricnâ min beynihim ğânimîne>s-sâlimîn”

Duasını ihlasla çok okuyalım.

Allah ın selamı, bereketi üzerinize olsun.

ŞEHİT VE ŞEHİTLİK MAKAMI

Yrd. Doç. Dr. Abdulkadir Macit

“Şehitler Ayı”

Şubat ayı, gerçekte yılın aylarından herhangi bir ay olmasına rağmen içerisinde barındırdığı mühim vefatlardan dolayı “Şehitler ayı” olarak hatırlanmaktadır. El-hak doğrudur. Zira İslam dünyasının muhtelif yerlerinde örneğin Hasan El-Benna’dan İskilipli Atıf Hoca’ya, Malcolm X’ten Metin Yüksel’e kadar birçok sembol ismin tarihte bu ay içerisinde şehit edilmesi Şubat ayının “şehadet ayı” olarak yadedilmesini beraberinde getirmiştir. Esasında bu aya şöhret katan temel husus mezkûr isimlerin son nefeslerini bu ayda “şehit” olarak vermiş olmalarındandır.

Şehitlik

Bu konuda ilk olarak izah etmemiz gereken husus tabiatıyla şehit, şehitlik ve şehitlik makamı olacaktır. İslâm’a göre şehit, imanının doğruluğunu kanıyla doğrulayan Müslüman’a denir. Şehit, inkâr ve isyan yollarını tıkamak için tenini ve canını set yapan, malını da o setin içine harç yapan insandır. Diğer bir anlatımla şehit, kanını kendi kandiline yağ yapıp kör kâfirlere ışık saçarken, nefesi kesilen insandır. Yani canını cehenneme atmak için uğraşanların önüne çıkarak: “kendinizi ateşe atamazsınız” diye bağırırken nefesi kesilen insandır.

Burada hususen vurgulamak gerekir ki, şehidin değeri en sevdiği canını Allah

yolunda vermesinden kaynaklanmaktadır. Canı veren, malı veren, sağlığı veren, evlatları veren Allah Teâla, sevdiği kullarından verdiği canlarını ve mallarını cennet karşılığında tekrar satın almak istemektedir (Tevbe, 9/111). İşte şehit, hâli ile buna şahitlik yapan kimsedir. Bundan dolayı **“Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Hayır, onlar diridirler. Ancak siz bunu bilemezsiniz”** (Bakara, 2/154) buyuran Yüce Rabbimiz, “Şehitler ölmez” gerçeğini tüm insanlığa bu şekilde müjdelemiştir.

Bizim inancımız odur ki, şehit, en kıymetli varlığını, yani canını Allah için verdiğinden, ilk dökülen kanın karşılığında günahları silinir, sonraki dökülen kanlar ise derecesini yükseltir. Bu yüzden şehit için en kıymetli mükâfat, kanlarıyla günahları affedilen insan olmasıdır. Bir şehidin manevi derecelerinin yanında ona ailesi dâhil olmak üzere 40 kişiye kadar şefaathetme izninin mükâfat olarak verileceği bildirilmektedir. Bütün bunlardan dolayı şehit, ahirette bu mükâfatları gördüğü zaman, tekrar tekrar öldürülüp yine şehit olmayı arzu edecektir.

Burada tekrar ediyoruz: Şehit deyince, ilk olarak “Allah yolunda canını seve seve veren adam” anlaşılmaktadır. Ancak genel olarak şehitlik, “Allahın verdiklerini, O’nun rızasını kazandıracak yolda harcarken ölen adam” şeklinde de anlaşılmalıdır. Bu konuda ilk sırada, şüphesiz, Allah’ın dininin hayata hâkim olması için yani, İlay-ı Kelimetullah için canı ile cihad eden kimse vardır. Ancak bu konuda gücü ile, malı ile, ilmi ile, duası ile mücadele eden adam da Allah yolundadır. Helal yoldan para kazanan, çocuklarının iffeti ve ilmi için çabalayan adam da Allah yolundadır. Hacca giden, camiye giden, öğrenci okutan da Allah yolundadır.

Şehitlik Makamı

Şehitlik makamı; “Allah yolunda kendinden bir şeylerin döküldüğü adam”ın ulaşacağı en yüce makamdır. Burada, konumuza ışık tutması için şu kadarını söylememiz kafidir: Şehit olmak arzusunda olan kimse İslam için ya alın teri ya gözyaşı ya para dökmeli ya da kan dökmelidir. İşte şehitlik, zikrettiğimiz dökmelerin zirvesidir. Ancak unutmamak gerekir ki, ter, gözyaşı ve yorgunluk dökülmeden de kan dökülmez. Diğer bir

ifadeyle, İslam için alın teri ve gözyaşı dökmeyen, malını Rıza-i Bârî yolunda harcamayan birisine Allah, kendisi için kan dökülmesini de nasip etmez.

Şurası muhakkaktır ki, şehitliğe layık olanlar İslam'ın gönüllere, hayata, müesseselere hâkim olması için en büyük görevi yerine getirenlerdir. Bu görevi yerine getirme arzusu ile vefat eden insan da hadiste yer alan şu kutlu müjdeye ulaşır: *"Her kim samimi olarak Allah'tan şehid olmayı isterse, döşegi üzerinde bile ölse, Allah o şahsı şehitler mertebesine ulaştırır."* (Müslim, Sahih/Imâre, 157)

Şehit, öldüğü vakit bazıları onun hakkında şöyle derler: "Gitmeseydi ölmeyecekti". Bu hem Allah'ın kitabına hem Resul'ün sünnetine hem de günlük olaylarda ölen insanların akıbetine aykırı bir sözdür. Ecel herkes için takdir edildiği zamanda gelecek, ne bir an için öne alınacak, ne de bir an için ileri atılacaktır. Onun için şehidin değeri, o tatlı canını ve tenini kendini Yaratan'ın yolunda halk içi feda etmesindedir.

Bu memleket de şehitlerin kanları üzerine kurulmuştur. İ'lây-ı kelimetullah için canlarını Allah yolunda verenlerin emaneti olan topraklarda yaşıyoruz. Akif'in dörtlükte ifade ettiği gibi bunlar gerek Çanakkale ve Milli Mücadele gerekse de 15 Temmuz ve terörle mücadele halinde iken canlarını feda eden şehitlerdir.

Bastığın yerleri «toprak!» diyerek geçme, tanı!

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.

Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:

Verme, dünyâları alsan da, bu cennet vatanı.

"Adamlar"

Kendisi üzerinde konuşmaya çalıştığımız şehitlik ve şehadet arzusuna dair en güzel örnekler Kuran'ı Kerim'de "er-ricâl" kavramı ile nitelendirilen "adamlar" hakkında geçmektedir. Şu ayeti kerime bu "adamlar" hakkında sarih bir numunedir: *"Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Birkismida (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir."*

(Ahzâb, 33/36-37) Bu

"adamlar" hakkında

örnek vermemiz

gerekirse

ilk in

Abdullah b. Cahş (r.a.) dikkate şayandır. Sa'd b. Ebi Vakkas anlatıyor: "Uhud savaşında... Bir ara baktım. Abdullah bin Cahş yanıma geldi. Dedi ki:

"Şöyle bir kenara çekilsek, ben dua etsem, sen amin desen; sonra istersen sen dua et, ben amin diyeyim olmaz mı?" Ben de davetine icabet ettim ve olur dedim. Bir kenara çekildik. Önce ben dua ettim:

"Allah'ım! Bugün benim karşıma güçlü, kuvvetli birini çıkar, onunla çarpışalım, ben onu öldüreyim. Böylece hem en büyük hizmeti yapmış olayım, hem de ganimetini alayım." Abdullah b. Cahş (r.a.) bu duaya "amin" dedi. Allah'a yemin olsun istediğim oldu. Sonra Abdullah b. Cahş (r.a.) dua etti:

"Allah'ım! Bugün benim karşıma güçlü, kuvvetli, zorba birisini çıkar. Onunla kıyasıya savaşayım. Sonra o beni öldürsün. Bununla yetinmeyip karnımı yarsın. Kulaklarımı, burnumu kessin. Ve ben o halimle huzuruna çıkayım. Sen bana: "Kulum Abdullah! Sana verdiğim azaları ne yaptın? Bunları kim böyle yaptı?" diye sorduğunda ben de: "Ey Rabbim! Emanet olarak verdiğin o azaları yerinde kullanamadım. Haklarını veremedim. Sağlam olarak onlarla senin huzuruna çıkmaktan haya ettim. Bunun için onları senin ve Resulünün yolunda harcadım" diyeyim. Sen de bana: "Doğru söyledin" diyessin ve beni affedesin... Bu duaya amin demek içimden hiç gelmedi. Fakat sözleştiğimiz için amin dedim. Vallahi onun duası benimkinden daha hayırlıydı. Vallahi akşama doğru onu gördüm. Duası kabul edilmiş bir halde idi. (İbn Esîr, Üsdü'l-gâbe, III, 195; İbn Abdilberr, el-İst'âb, III, 879)

"Adamlar" kategorisinde ifade edebileceğimiz bir diğer örnek ise Enes b. Nadr'dır (r.a.). Uhud harbinde Müslümanların darmadağın olduğu anlarda bazıları Medine'ye dönmeye çalışıyor, bazıları Ebû Süfyan'a teslim olmak istiyor, bir kısmı da şoka girmiş ya ağlıyor ya da şaşkın şaşkın bekliyordu. Enes b. Nadr işte tam bu sırada:

"Ya Rabbi! Şu müminlerin halinden, dağınıklığından ötürü Sen'den af diliyorum. Şu müşriklerin yaptıklarından da Sana sığınıyorum." diyerek müşriklerin üzerine doğru yürümeye başladı. Yolda gördüğü arkadaşlarına sesleniyor, onları direnmeye davet ediyordu: "Allah Rasûlü öldüyse, Allah bâkidir. Haydi! Allah yolunda savaşalım, biz

de şehit olalım. O öldükten sonra yaşamının ne anlamı var? Haydi! O'nun uğruna şehit olduğu dava yolunda biz de savaşalım, Haydi, biz de şehit olalım." Bu haykırıştan sonra yavaş yavaş Uhud'a yeni bir canlılık geliyor, "Rasûlullah öldükten sonra savaşmanın ne anlamı var?" fikri yok oluyor, "Efendimizden sonra yaşamının ne önemi var!" sloganı dalga dalga yayılıyordu. Savaşın sonunda Enes b. Nadr'ın vücudunun seksen yerinde kılıç ve mızrak darbesi bulunuyor, vahşi müşrik kadınların cesedini parçalaması sebebi ile kim olduğu anlaşılamıyordu. Sonra Rübeyy adlı bir kadın geldi ve şehidin ayak parmaklarına bakıp ağlamaya başladı. Kardeşini ancak parmağındaki bir işaretten tanımişti. Bu şehit Enes b. Nadr'dan başkası değildi. (Buhârî, Sahih, "Cihâd", 12; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 128, 167, 194, 201, 253)

Allah onlardan gani gani razı olsun.

Hülasa

Söz konusu ettiğimiz bu hususların ışığında bugün en büyük sorumluluk iki cihanda saadete ermek için şehitliği göze alan insanlar olmak ve bu vasıfta insanları yetiştirmek olmalıdır. Elbette bu hepimizin sorumluluğudur. Ancak bu husus ile ilgili daima akılda tutulması mühim olan bir şey varsa, o da şudur: Şehitlik, Allah için kan dökmekten ve can vermeden önce yine Allah için vaktinden, rahatından, malından, uykundan ve zevklerinden fedakârlık istemektedir. *Sur çıkar ağıyârı dilden ta tecelli ede Hak / Padişah konmaz saraya hâne mamur olmadan*, dediği gibi şairin, insan akıl-gönül-kalp üçlüsü ile evveleminde şehitliği arzulayacak, onun gereklerini yerine getirecektir. Diğer taraftan, "*Ciğerleri hastalıklı bir bedenden gür ses çıkmayacağı*" gibi mezkûr gerekleri yerine getirmeyen bir bedenin de ölümünden şehitlik temenni edilmemelidir.

Ayrıca sorumluluklarımızdan bir tanesinin de şehitlerin geride bıraktıkları kimseler olduğunu unutmamamız gerekmektedir. Gerek ülkemizin gerek İslam coğrafyasının yetim ve öksüzleri hepimize Allah'ın bir emanetidir.

Ne büyük bahtiyarlıktır ki, duasının kabulünde Allah ile arasında perde olmayan yetimlere sahip çıkanlara.

Dost Olalım

Mevla İle

Zikrullah gökleri deler
Lahut ellerine göçer
Vuslat da kolların açar
Yanalım zikrullah ile
Ölelim zikrullah ile
Dost olalım Mevlâ ile

Zikrullah elde sermaye
Hem yaralı kalplere şifa
Ulaştırır ol Mevlâ'ya
Yanalım zikrullah ile
Ölelim zikrullah ile
Dost olalım Mevlâ ile

Zikrullah canlara candır
Hem dertlilere dermandır
Allah'tan bize ihsandır
Yanalım zikrullah ile
Ölelim zikrullah ile
Dost olalım Mevlâ ile

Zikrullah Kur'ân'ın sırrı
Sen sanma Kur'ân'dan ayrı
Yok hidayet ondan gayri
Yanalım zikrullah ile
Ölelim zikrullah ile
Dost olalım Mevlâ ile

***Hayri Baba Hz.lerin severek okuduğu şiir**

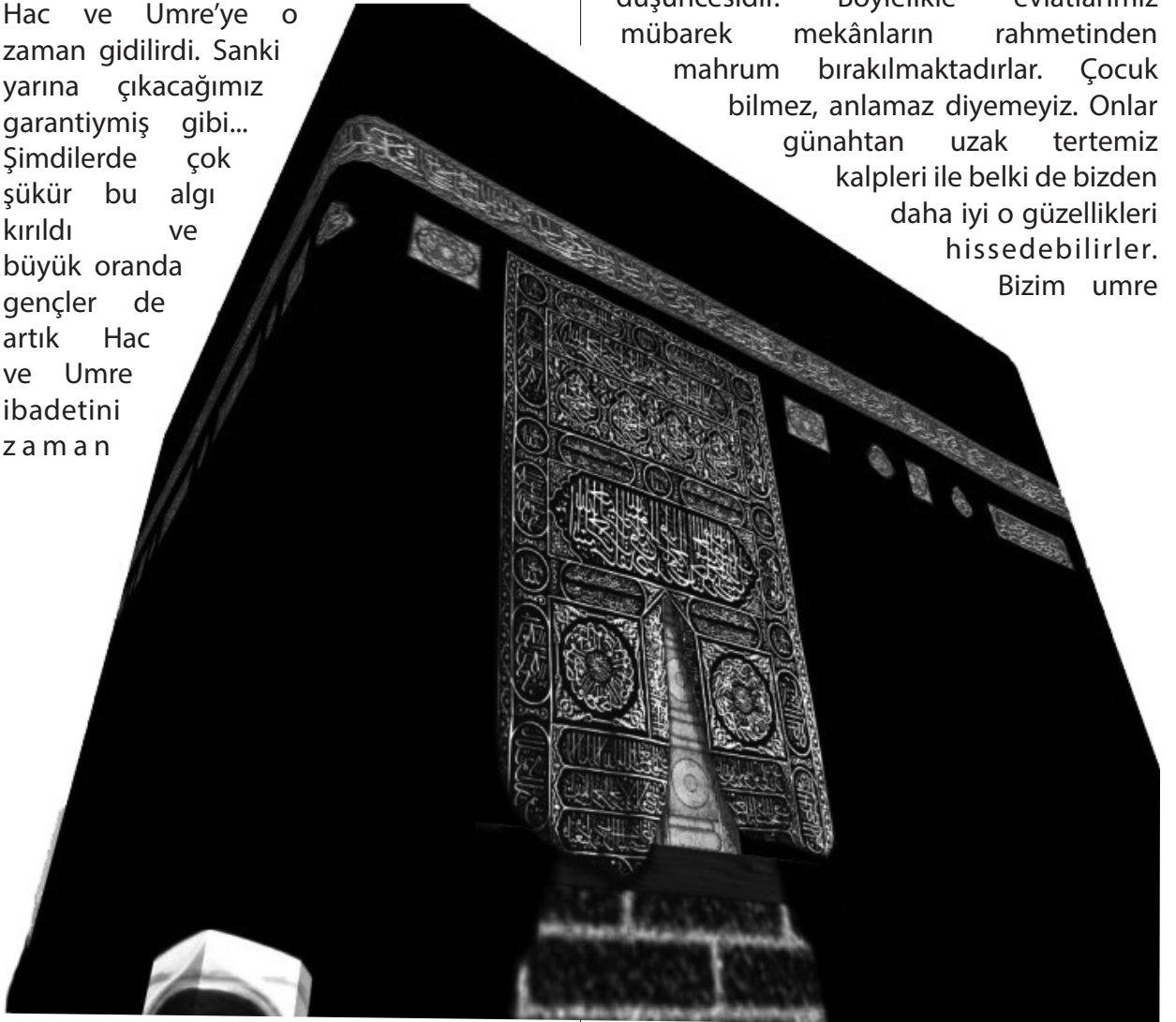
Kutsal Topraklarda ÇOCUK

Yeşim Gezmiş Tortum

Mekke ile Medine şu dünyadaki iki eşsiz hazine. Her müslümanın hasreti, yürek yangını... Eskiden genellikle dünya işleri düzene konur, emekli olunur, çocuklar evlendirilir, Hac ve Umre'ye o zaman gidilirdi. Sanki yarına çıkacağımız garantiymiş gibi... Şimdilerde çok şükür bu algı kırıldı ve büyük oranda gençler de artık Hac ve Umre ibadetini zaman

geçirmeden yerine getirmeye çalışıyorlar.

Ancak konuyla ilgili bir yanlış algı daha var ki, o da çocukların kutsal topraklarda bir şey anlamayacağı ya da onlarla beraber gidilmesihisinde ibadetlerini yapılamayacağı düşüncesidir. Böylelikle evlatlarımız mübarek mekânların rahmetinden mahrum bırakılmaktadırlar. Çocuk bilmez, anlamaz diyemeyiz. Onlar günahattan uzak tertemiz kalpleri ile belki de bizden daha iyi o güzellikleri hissedebilirler. Bizim umre

rehberimiz Sayın Âdem Bilensarı Beyefendi:

“Bir anne-babanın evladına bırakacağı en büyük mirastır.” demişti o mekânlara evlatları ile gelen misafirlere. ALLAH (c.c.) bu fakire iki kere umre nasip etti. O sonsuz merhameti ile gidemeyenlere o beldelere gitmeyi nasip etsin. Gidenlere ise tekrarlarını nasip etsin, inşaallah. Biz çocuklarımız ile gittik. Gidene kadar cesaretimiz oldukça eleştirildi. Mümkün olmayacağı, bir şey anlayamayacağımız gibi temelde iyi niyetle söylene dahi şevkimizi kıracak birçok söz işittik. Yazımın başında da söylediğim gibi yanlış algılar... O halde gitmeyi teşvik açısından bu yazıda gelin hep beraber Peygamberimizin (s.a.v.) şu hadisine dikkat edelim;

Ebû Hureyre (r.a.)’den rivayet edildiğine göre Rasulûllah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“Hac ve Umre yapanlar ALLAH’ın misafirleridir. O’ndan bir şey isterlerse, onlara cevap verir. Af isterlerse, onları affeder.” (İbni Mâce, Menâsik/5)

Peki, şimdi şöyle düşünmemiz gerekmez

mi? Basit bir dünya misafirliğinde bile kul olarak bizler inancımız gereği misafirimizi rahat ettirmeyi düşünmez miyiz? Kaldı ki yerin ve göğün yaratıcısı olan ALLAH’a misafiriz! O halde, ALLAH bize kolaylık gösterecektir. Yani **“Hasbunallâh ve ni’mel vekil...”**

Evet, çocuk artık bir sorumluluk. Ama yapılabilir. Orada insana bir başka kuvvet geliyor. Normalde çocuğun kucağındaiken iki adım atar, yorulursun. Ama orada 7 şavtı hiç anlamadan tamamlarsın. Sıcaktan baygın bakan evlâdını Zemzem ile serinletirken teşekkür edercesine gülüşünü görürsün. Safa ve Merve’de Sa’y ederken zaten çok sevdiği koşmayı ibadetle birleştirdiğine tanık olursun.

Dünyanın dört bir yanından gelen müslümanlar senin çocuğunu, sen onlarınkini seversin.

Bakarsın tavafta, biri başına su döküyor, biri kraker ya da çikolata veriyor.

Tanımazsın ama bizi orada tek yürek yapan ALLAH’a hamd eder, zerreler gibi dönersin.

İçinde bir umut belirir, sonra "Ben günah ile geldim, RABBİM! Belki elimden tutan bu günahsız hürmetine beni affedersin ya da ondan gelen sıkıntıya sırf senin rızanı kazanmak adına sabretmeye çalıştığım için benideaffedersin." diye düşünmeye başlarsın. Medine'ye gittiğinde Peygamberimizin (s.a.v.) çocukları ne kadar sevdiğini hatırlar, Selâm Kapısı'ndan içeri evlâtlarını verirken onların heyecanlarına tanıklık edersin. Kısaca KÂBE'ye sarılmalarını, Medine'de Asr-ı Saadet çocukları gibi koşuşturduklarını görürsün. Kendine döner sorgularsın; HANİ ANLAMAZLARDI... Sanki onlar senden daha iyi tanıyor gibiler.

Bütün bu güzelliklerin yanında ufak bir kaç hatırlatma yapmak isterim. Her ne kadar orada da temin imkânı olsa da siz yine de yanınıza ateş düşürücü alabilirsiniz. Özellikle çantanızda çocuğu oyalayabilecek kraker, çikolata, kuruyemiş gibi yiyecekler buldurmaya çalışın. Yanınıza mutlaka gece ziyaretleri için hırka ya da bebek battaniyesi alın. Eğer çocuklarınız biraz daha büyükse onlara mutlaka otelin kartını verin. Herhangi aksi bir durumda buluşulacak

ortak bir nokta belirleyin. Bunu özellikle metaf alanında yapın. Tavaftaki herhangi bir kopuklukta endişenizi azaltır. Biraz dikkat ile zaten kimse birbirini kaybetmiyor. Ama her ihtimali göz önünde bulundurun.

Çocuk anneye gittiğinde babanın, babaya gittiğinde annenin mutlaka haberi olmalıdır. Günümüz şartlarında otellerde çocukların yemek ihtiyacı çok rahat giderilebiliyor. Günde bir kere dahi olsa sulu gıda vermeye dikkat etmeli ve özellikle süt içen çocuklara yarım yağlı süt verilmesini önerebilirim. Hava değişiminin olumsuz etkileri bu şekilde en aza indirgenebiliyor. Sakin olmakta fayda var. Onları hoş tutun. Her zamankinden daha anlayışlı olmaya çalışın. Bizim hırçınlığımız onlara çok çabuk geçiyor ve çocuk huysuz olabiliyor.

Bugün tavafınız az mı oldu? Üzülmeyin. Yarın ortama daha fazla uyum gösteriyor. Yeter ki gülümseyin. Zahmetsiz rahmet olmaz. Anın tadını çıkarın. Ömrünüzce unutamayacağınız anılar biriktirdiğinizin farkında olun.

İnşallah, onların Kâbe'nin örtüsüne değen elleri harama uzanmayacak, oraları gören gözleri harama bakmayacak. Gerçekten çok defa ağladıklarını

gördüm. Kâbe'yi ilk gördüklerinde, ilk örtüsüne sarıldıklarında...

Nasıl da hacılar onları incitmeden nazikçe yer açıyorlardı. Herkes o kadar iyi ve hoşgörülüydü ki, sanki Ümmet-i Muhammed tek yürekti. Bir iki günden sonra, onların daha da sakinleştiklerini görürsünüz.

Peygamberimize (s.a.v.) yakın olmak muhabbetlerini arttırmış ve onun gül kokusunu almışlardır bir kere... Bunun en büyük delili ise; her yıl: **"Biz ne zaman Mekke'ye, Medine'ye gideceğiz?"** sorusunu sormalarıdır.

O kutsal topraklara gidenler mutlaka duymuştur. En ufak bir aksilikte **"Sabır hacı sabır"** derler. İşte, sloganımız budur. Müsamaha elbisesi ile edebi takınmak. Sıkıntılarla karşılaşabilirsiniz. Allah sizi değişik imtihanlarla sınavabilir. **"Anam babam sana feda olsun!"** diyen sahabîler gibi biz de evlatlarımızın bize verdiği sıkıntılara rahatımızı feda ederek, Allah'ın sabredenlerle beraber olduğunu düşünmeliyiz.

Hani Efendimiz (s.a.v.) buyuruyor ya: **"Hac meşakkattir."** veya **"Medine'nin sıkıntılarına sabreden kimseye ben şefahtçi ve şahit olacağım."** (Müslim, Rumuz). Hac ve Umre, çeşitli zorluklarla ve sıkıntılarla yerine getirilen bir ibadettir. Bu yönüyle nefis terbiyesi açısından da önemlidir. Unutmayalım ki; eskiden deve kervanları ile 6 ay süren bir yolculuk idi. Günümüzde hiç tereddüt etmeden çocuklarımızı tatile götürüyoruz. Tatil yerinde de boğulma tehlikesi, kaybolma ve hastalık gibi sıkıntılar Allah korusun olabilir. Durum böyle iken, uçak ile Kutsal Topraklara mı götürüyoruz? Eski zamanda yaşayan ecdadımız gibi çadırlarda kalmıyoruz. Yemekleri biz pişirmiyoruz.

"Ben Hacca veya Umreye niyetlendim." dediğiniz anda karşınıza sürekli zorluklar çıktığını, şeytan güruhundan bir gurubun sizinle uğraşmaya başladığını fark edeceksiniz. Sizi vazgeçirmek, onu yapamazlarsa o mübarek beldede kandırabilecek bir yığın hileye başvururlar. Sanmayın ki, tek gidince her şey dört dörtlük olacak. Nasip ve Sabır yolculuğudur bu...

Biz; niyet hayır, akıbet hayır diyelim. Gönüller Tabibi **Zü'l-Cenâheyn'in** sözleri ile diyelim, tekrar edelim, hıfz edelim:

**"Lebbeyk Allâhumme
lebbeyk lebbeyke lâ
şerîke leke lebbeyk inne'l-
hamde ve'n- ni'mete leke
ve'l-mülk lâ şerîke lek..."**

Ne güzel şey Besmele,

**Verelim gel el ele,
Kesilsin bu velvele,
İlerle güle güle,
Bismillâhirrahmânirrahîm.**

Evet, her hayrın başı olan besmele ile inşallah ailelerimizle hepimize nasip olsun.

Buyurunuz:

**"Lebbeyk Allâhumme lebbeyk lebbeyke
lâ şerîke leke lebbeyk inne'l-hamde ve'n-
ni'mete leke ve'l-mülk lâ şerîke lek..."**

MÜZ Z E M M İ L

Ayşe Demircioğlu

Mezun olalı bir kaç sene olmuştu.

Güzel bir bölümü başarıyla bitirmişti hem de. Eksik olan hiçbir şeyi yoktu aslında. Başını sokacak sıcak bir yuvası ve onunla ilgilenecek bir anne bir de babası vardı. Onun sahip olduğu şeyler bazı kimselerin hayallerindeydi, hayal ettikleri yerde idi. Fakat pek de önemi yoktu onun gözünde. Çünkü bilmiyordu hiç kimse içinde kopan fırtınaları, tayfunları, tusunamileri...

Yaşardı hep içinde, ama asla hissettirmezdi. Hayata toz pembe bakıyormuş gibi yapardı gözlüklerinin arkasından. Oysa bilinmez miydi gözlerin yalan söylemediği...

Her gün dökülürdü bir yanı. Ne yaraları vardı kimselere açamadığı. Bilirdi dünya bir imtihandı. Yaşananlar boşa değildi ama dünya çok boştu. Nasıl bir boşlukta koştüğünü kendinden geçercesine dünyanın, düşündükçe, evrenin boşluğu kadar boştu dünya, onun gözünde.

O yüzden düstur bildi terk-i dünyayı! O dünya boştu, ama kalbi değil. Rahmân'ın

rızasını gaye edinmişti. Ne cenneti kazanmak için ibadet eder, ne de cehennemden korktuğu için.

Ona sadece O gerekti, O.

Ama bocalıyordu, tökezliyordu, yuvarlanıyordu yalnızlığında. Çırpınıyordu gâyesizmiş gibi divâne oluyordu. Kimseyle konuşmak istemezdi, dili lâl olmuş gibi. Kitap okurdu durmadan gece-gündüz. Çünkü korkardı cahil olmaktan, cahillerle oturup kalkmaktan. Yüce Rabbi buyurmuyor muydu "*Cahillerden yüz çevir!*" diye. O zaman o da yüz çevirirdi durmadan.

Haykırmak istiyordu. Kurtulmak istiyordu bu yalnızlıktan. Her şeyin üst üste geldiği bir gündü yorganının altında oksijensiz saniyeler yaşarken. Gecesi her gecesinden daha zifiri karanlık. Bu son imtihanı ise ağır imtihanlar sıralamasında bir numarada. Yorganın altında beklemekteydi.

Gözlerindeki yaşlar sonbaharda kovadan boşalan yağmur katreleri gibiydi. Şeytan unutturmuştu ona Yaradan'ı. İki dünya arasında gidip geliyordu. Dünya a'râfındaydı. Ne gidebilirdi ne de gelebilirdi. Sanki gündüzü bile gece gibiydi.

Settâr (c.c) gibi, örten O gibi. Ama göremezdi O'nu çünkü kapatmıştı bütün algılarını. Frekansı şeytana tutturmuştu bu gece. Şerrinden sığınmayı bile

unutturmuştu o kovulmuş olanın. Sürekli vesvese ataklarına tutuluyor, şeytanî fısıltılara şahit oluyordu. Sanki o bataklıkta battıkça batıyordu.

Tutunacak dalı da mı yoktu? Uzatılan bir el de mi yoktu? Yardım edecek kimse yok muydu?

Derken... Kimsesizlerin de bir olan kimsesi olduğu düşüne düştü. Buyuruyordu O kelam:

“Ey müzemmil, ey örtünüp gizlenen!

Gecenin az bir kısmı hariç olmak üzere kalk!

Gecenin yarısında kalk yahut ondan (yarısından) biraz eksilt!” (Müzzemmil, 73/1-3)

“Ey örtünen!” diye ona sesleniyordu, ona.

Neden şeytanın vesvese trafiğinde kilitlendin? At o örtünü üzerinden, oksijene kavuş. Gecelerinin zifiri karanlığını yaratan O!

Ama bilmez mi o karanlığın içinde karanlığa inat bir ay vardı yeryüzünü aydınlatan.

Her zifiri gecenin ardından bir güneş vardı yeni güne yeniden doğan.

“Kalk!” diyordu örtünün altından... **“Mahzun olma, ye’se düşme, ümitsizliğe kapılma, Yaradan’ın olan Ben varım”** diyordu.

Kalk ki gafletin uykuya dönüşmesin, üzerine yılların tozu birikmiş bir halı gibi olmayasın. Ki o halının tozu ancak sopalarla vurularak giderilir. Ki o halının tozu öteberi duvarlara vurularak eski güzelliğine kavuşur. Kalk ki sen de onlar gibi tozlanma. Kalk ki sen de onlar gibi dövülme. Kalk ki sen de

uyuma artık.

Zaman uyuma zamanı, örtünme zamanı, saklanma zamanı değildir. Zifiri gecelerde kalk!

Kalk da O Nûr’u hisset gönlünde. Yalnız değilsin. Çünkü yakındır O (c.c) sana şah damarından bile!

Yalnızlık O’na (c.c) mahsustur. Çünkü O Samed’dir, tektir, eşi benzeri yoktur. Sana seslenir yeniden yeniden:

Kalk! Kalk! O gecede kendini yalnız hissettiğinde şu imtihanlar h e n g â m e s i n d e n kurtulmak için manevi reçetedir **“Kalk!”**...

Gecenin az bir kısmında, gecenin yarısında ya da kendin seç hangi vakitte. Ama vaktin kalkma vakti olsun! Uyanma olsun, yeniden doğma olsun.

Yeniden doğmak için biz tekrar tekrar uyumadık mı? Bu dünyaya gelirken uyuyorduk, giderken uyanacağız hülyadan, gerçek dünyaya. Öyleyse doğrul yatağından, at üzerinden örtünü ve abdestle yıkan, arın tevbe gerektirecek her günahahtan.

Ya Hayy Ya Kayyum...

İsm-i a’zam ile yeniden canlan!

Ey örtünen **“Kalk ve Allah’ı an!”**

Aman Aman ALLAHIM

Zaman AHİR Zaman

Yalçın Albayrak

Yaratılmış her varlık, her mahlûk ölmeye ve yok olmaya muhtaçtır ve buna duçardı. Zira ebedi olan, varlığının bir sonu ve başlangıcı olmayan, sadece Hazreti Allah'tır (cc). Bu yüzden dünyamızın ve bu kâinatın da sonunda yok olup ölümü tadacağı aşikârdır.

Dünyanın ve kâinatın ölümü de "Kiyâmet" olacaktır. Peygamber Efendimiz (sav) mübarek hadisleri ile bizlere bunu zaman zaman hatırlatmış, ikaz etmiştir.

Bilim adamlarının teorilerine göre; "Eğer yaratılıştan şu ana kadar ki geçecek süreyi bir yıl (365 gün) olmuş olsa idi, insanlığın

yeryüzünde var olduğu, görüldüğü, gönderildiği, ortaya çıktığı süre 31 Aralık günü ancak ikinci vaktinde denk gelecekti." Düşünebiliyor musunuz ne kadar kısa bir zamandır dünyada misafiriz?

Bu misafirlik ahiret hayatına göre ise gerçekten çok kısadır. Yine aynı hesaba göre şu anki zaman dilimimiz, yani yaşadığımız zaman; 31 Aralık günü akşam vaktine tekabül etmektedir. Böyle kısa süre içerisinde imtihan için Cenab-ı Erhamerrahim'in bizleri dünyada yaşatıyor. Bu yaşayış bitmeden yani kıyamet gelmeden önce ise vakit daralıyor.

Eskimeyen eskilerin dediği gibi "Ahir zamanı" yaşıyoruz. Kıyametin küçük

alametlerinden çıkmayanların neredeyse kalmadığı, büyüklerinin de "Kısm-i Azamı'nın" çıktığını kıymetli rehberimiz, şifaî sohbetlerinde zaman zaman belirtmişlerdi. (1)

Hz. Mehdi'nin gelişi küçük alametlerdendir. Geldiği zaman, 7 yıl dünyanın mamur olacağı, onun zamanında dünyada bolluk ve bereket olacağı, adaleti tesis edeceği su götürmez bir gerçek olarak belirtilmiştir. **Hz. İsa (as) gelişi** ise büyük alametlerden olup henüz çıkmadığı söylenmiştir.

Yine batıda, doğuda ve Suudi Arabistan'da, bu üç bölgede **yere batırılma** (çökme) olacağı söylenmektedir. Bunların da yine herkesçe tereddüde yer bırakmayacak şekilde gerçekleşeceği söylenmiştir. Bu bölgelerin, toprak parçalarının batacağı belirtilmiştir. Bu da henüz gerçekleşmemiş bir hadisattandır.

Kıyametten önce **güneşin batıdan doğacağı** bildirilmiştir. Güneş batıdan batacak ve üç gün doğmayacağı bildirilmiştir. Bu doğmama anında kâfirler durumdan ibret almayacaklardır. Oysaki o zaman içerisinde, yani güneş batıp doğmadığı üç gün içerisinde, vahşi hayvanlar dahi bir araya gelerek bu durumdan etkileneceklerdir. Yani av ile avcıda bu durum endişeye sebep

olup normal, mutad davranışlarını terk edeceklerdir. Müslümanlar ise bu durumdan ibaret alacaklar, normal olmayan bir durum yaşandığını ibret nazarı ile bileceklerdir. Yine bu da henüz çıkmamış bir hadisattır.

Otuz iki adet küçük **Deccal** çıkmıştır. Bunlar küçük olup asıl (otuz üçüncü büyük) Deccal henüz çıkmamıştır. O, her yere, her mekâna girebildiği halde Mekke ve Medine'ye giremeyecektir. Hatta o geldiği zaman, Medine şehri beyaza bürünmüş olacaktır. Adeta Medine-i Münevvere'nin bembeyaz bir saray halinde olacağı bildirilmiştir. Peygamber Efendimiz (sav), Deccal'in Suriye'de, 16 tane kapısı olan yerde iken Hz. İsa (as) tarafından yakalanıp öldürüleceğini bildirmişlerdir. Bu kapının ismi de söylenmiştir. Bu da henüz olmamış, çıkmamış büyük alametlerdendir.

Sonra yine, **Duhan** isminde bir dumanın dünyayı kaplayacağı bildirilmektedir. Bu duman Müslümanlardan başkalarını hasta edeceği bizlere haber veriliyor. İnsanların (sarhoşlar gibi olup) yalpalayıp adeta yürüyemeyecekleri, sendeleyecekleri, yalpa yapacakları bildirilmiştir. Müslümanlar ise bundan hafif bir nezle gibi çok hafif bir şey hissedecekler, zarar görmeyeceklerdir. Henüz çıkmayan büyük alametlerden birisi de budur.

Melhame-i Kübra denilen büyük savaş henüz olmamıştır. Bu da büyük alametlerdendir. Bu gün Antalya yakınlarında Amik Ovası'nda bu savaşın olacağını Peygamber Efendimiz (sav), yüzyıllar öncesinden bize bildirmiştir. Cenab-ı Allah'tan (cc) aldığı bu hadisatı biz ümmetine açıklamıştır. Hatta bizim (müslümanların) "*sarı ırkla savaşaçağımızı*" bildirmiştir.

Umreye gittiğimiz zaman, kabilemizle beraber Arafat Dağı'na çıkmıştık. Kafiye hocamız bizim yüzümüzü kendisine doğru çevirmemizi isteyip bize iki hadis nakletti. Bu hadislerden bir tanesi; "*Kıyamete yakın Arafat Meydanı'nın yeşilleneceği* (ki Arafat Meydanı'nda bu güne kadar yeşil bitki yoktur) ve insanların göğü delercesine yüksek binalar yapacaklarını" belirten hadislerdi. Sonra yüzümüzü Arafat Meydanı'na çevirmemizi istedi (o sırada sırtımız Arafat Meydanı'na dönüktü). Bir de ne görelim! Arafat Meydanı komple yemyeşil ağaçlar ile kaplı. 25-30 yıldır Arafat Meydanı'nı yeşillendirmek için çalışmalar yürütülmüş, son zamandan

bunda başarılı olunmuştu. Ve Arafat Meydanı yeşillenmişti. Yine takriben 10 km kadara uzakta olsak da Kâbe'nin hemen dibine yapılan saat kulesi dağların da üstünden çıkarak görünüyordu. Bu da çıkmış olan küçük kıyamet alametlerinden olsa gerektir.

Peygamber Efendimiz (sav), Fırat Nehri'ni ve içinde bulunduğu bölgeyi kast ederek; burada müthiş olayların olacağını bizlere haber vermişlerdir. Bilindiği gibi altın arayıcıları altını, dağdan gelen nehirler ve ırmaklarda aramaktadırlar. Fırat nehrinin suyu; Erzurum'un dağlarından, yukarı kısımlarından gelmektedir. Ve burada "*altında dağ çıkacağı*" bizlere bildirilmiştir. Ve bu çıkan altından uzak durmamız da şiddetle tavsiye edilmiştir. Yine bu da küçük alametlerdendir.

"Lâ ilahe illallah benim kalemdir. Bunu söyleyen kimse bu kaleye girer. Bu kaleye giren kimse de azabımdan kurtulur."

Ebû Nuaym, Hilye, 3,

Henüz zuhur etmemiştir.

Yine Peygamber Efendimiz (sav) doğu tarafını kast ederek; "*Şeytanın boynuzunun burada olduğunu, buradan çıkacağını*" bildirmiştir. "*Kızıl rüzgârların da eseceğini*" bildirmiştir. Ki yetmiş yıla yakın kızıl ordu sahipleri buralarda hüküm sürmüşlerdir. Zaten küffarın hakimiyetinin de yetmiş-

seksen yıl olacağı yine bildirilmiştir.

Büyük İslâm âlimi ve Allah dostu, Şeyhü'l-Ekber lakabı ile meşhur Muhyiddin İbnü'l-Arabî Hazretleri (ks), Peygamberimizin (sav) hadisleri ışığında, kendi keşif ve kerametlerine dayanarak, ahir zamanda zuhur edecek bir kısım hadisatı üstü kapalı olarak bazı eserlerinde neşretmiştir. Avrupa'da meşhur olmuş **Nostradamus** ise yine gelecekle ilgili bazı olayları "*Kehanetler*" ismi ile yayınladığı bir kitapta toplamıştır. Bunların bazılarını da isabet ettirmesi bir süre zihinleri meşgul etmiştir. Fakat sonradan bir hakikat olarak şu durum kesin kanaatle ortaya çıkmıştır. "*Nostradamus, İbnü'l Arabi Hazretleri'nin (ks) yazdığı eserlerindeki bazı şifreleri çözmüştür. Bu hadiseleri onun eserlerinden çalarak kendi görüşü gibi aktarmıştır.*" Bu gelecek olayları ortaya koyar iken sanki kendisi (bir istidraç olarak) bunları kendisinin bulduğunu söylemiş ve yazmıştır. Konunun bununla alakası olmadığı delili şuradan ortaya çıkmıştır. İbnü'l-Arabî Hazretleri (ks), (üstü kapalı, şifreli olarak) haber verdiği olayların zamanını hicrî takvime göre belirtmiştir. Oysaki Nostradamus Avrupa'da miladi takvim kullanıldığı için olayları bu takvime göre kronoloji etmiştir. Olayların (kehanetlerinin) gerçeği tam yansıtmaması, tutmaması onun yaptığı; yani "*ilmi hırsızlığının*" açık bir delilidir. (2)

Allah'ın (cc) veli kulları zaman zaman sevenlerine, muhiplerine kıyametle ilgili hatırlatmalarda bulunmuşlardır. Onları bu dehşetli güne dikkatlerini çekmişler, uyarılmışlardır.

Şu an için dünya; ölüm anını yaşayan insanın boğazından gelen hırıltılar gibi can çekişmektedir. **Dünya adeta S.O.S vermektedir.** Kaynayan bir kazan gibi; (medya aracılığı ile) her gün savaş, katliam, açlık, sefalet, hırsızlık, cinayet haberleri ile kaynamaktadır. Artık (adeta) "*kıyamet başlamıştır.*" Özellikle ortadoğu kazanı daha bir hararetle kaynamaktadır. Uzun

süre uzak durmaya çalıştığınız ateşleri sabah uyandığınızda kucağınızda bulabilmektesiniz. Bu ortamdan kendimizi, yaşadığımız yeri, evi, bölgeyi, vatanımızı, coğrafyayı korumak için (manevi rehberimizin belirttiği gibi) "*duayı çokça yapmak, kelime-i tevhidi çokça yapmak*" bizlere tavsiye edilmektedir. Boş vakitlerimizde; dilimizi, kalbimizi Mevlâmızın zikri ile ıslak tutmamız, Peygamberî bir hakikat olarak bizlere tavsiye edilmektedir. Fatih Sultan Mehmet Han, "*İstanbul'un yeniden küffarın eline geçmemesi için ne yapmalıyız?*" diye hocası, manevi rehberi, Ak Şemseddin Hazretleri'ne (ks) sorduğunda şu tarihi cevabı almıştır "*Her gün yetmiş bin tevhid İstanbul'dan semaya yükselirse bu şehir tekrar küffarın eline geçmeyecektir.*"

Zaman "*Kelime-i Tehvide*" sarılma zamanıdır. Allah Teâlâ buyurur ki: "*Lâ ilahe illallah benim kalemdir. Bunu söyleyen kimse bu kaleye girer. Bu kaleye giren kimse de azabımdan kurtulur.*" (3)

Ahir zaman fitnelerinden, Deccalın fitnesinden, ölümün fitnesinden, kabrin fitnesinden, nefsin fitnesinden, şeytanların ve şeytanlaşmışların fitnelerinden, kıyametin fitnesinden, ahiretin fitnesinden, altı yönden gelecek kaza, bela, musibet ve arazlardan Cenab-ı Allah (cc) cümlemize emân (aman) buyursun.

Aman Allah'ım aman, Zaman Âhir Zaman...

1. Bu yazımın kahir ekseriyetinde Abdullah Demircioğlu Efendi Hazretleri'nin Şifai Sohbetlerinden istifade edilmiştir.

2. Bu durum Mustafa Akgün'ün kalem aldığı "*Yahudinin Tahta Kılıcı*" kitabında da aktarılmaktadır.

3. Ebû Nuaym, Hilye, 3, 224; Deylemî, Firdevsü'l-Ahbâr, Hadis no: 4458; Suyûtî, el-Câmiu's-Sagîr, Hadis no: 6048; Suyûtî, ed-Dürü'l-Mensûr, 4, 293.

Özel Hayata, Kişiyeye, Özele Saygı

Prof. Dr. Ali Akyüz

Farklılıklar potansiyel suç kaynağı değil, potansiyel güç kaynağıdır!

Kişinin "özel hayatı", "kişiyeye özeli" onun canı ile ilgili dokunulmazlar arasında kabul edilmekte ve hiçbir surette hukukî gerekçenin bile geçerli olmadığı bir gizlilikle mahrem kabul edilmektedir. Hiçbir merci, bir şahsın hayatının gizliliklerini araştırmak şöyle dursun, onun mukaddimesi sayılabilecek bir teccüss ile merak etme hakkına bile sahip değildir.

Zira merak, teccüssü, teccüss de araştırmayı ifşa etmeyi ve dedikoduyu meşrulaştırır ki, böyle bir şeyin İslam hukukunda tartışmasız büyük günahlardan olduğu herkesin malumudur. Her defasında tekraren ifade edildiği gibi ahlâki konularda İslâm'ın din, ırk ve mezhep ayrımı da söz konusu değildir.

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'tan rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

- * Aman sûi-zandan/ithamdan sakınız!
- * Çünkü zanna dayalı itham, sözlerin yalanı çok olanıdır.
- * Kimsenin özelini –mahrem ve hususi hayatını- merak etmeyin, araştırmayın,
- * Satın alamayacağınız malın fiyatını başkasını zarara sokmak/aldatmak için artırmayın,
- * Birbirinize haset/kıskançlık, çekememezlik etmeyin,
- * Birbirinize kin ve nefret beslemeyin,
- * Birbirinize arkanızı dönmeyin/küsmeyin,
- * Birbirinizle kardeş olunuz –binaen aleyh birbirinizi seviniz-.

Sırta ve Gizliye Saygı/Gize Saygı

Hassasiyetinden ötürü kusurlarını gizleyen kişinin suçunu deşifre etmek, ne ona, ne bize, ne de topluma hiçbir şey kazandırmaz.

Fakat hepimizin hassasiyetini kaybettirir, kusurlar karşısında duyarsızlaştırır. Birinin sırrına sahip olmak bir dostluk nişanesidir. Ancak onu muhafaza edip taşıyabilmek erdem gerektirir. Bir hadiste ve Hz. Ali'ye nispet edilen bir sözde ifade edildiği üzere;

“Sevdiğini ölçülü sev, günün birinde düşman olabilirsin. Düşmanına da ölçülü dost olabilirsin.”

bu yurumuştur. Ölçsüzlük, erdemli insana yakışmaz. Erdemli insan her işinde ölçüyü itiyat edinendir. Ne başkasına ne de kendine ait özellikleri ifşa etmek doğru değildir. Hiçbir gerekçeyle meşru kabul edilemez. Erdemli insan başkalarının sırrına karşı mezar gibi davranmalıdır.

Ebû Hüreyre'den (r.a) rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

* Ümmetimin tamamı Allah tarafından affolunmuştur. Yalnız açık/pervasız günahkârlar değil...

* Her hangi bir kişinin gece hayatı yaşayıp da sabahleyin, Allah'ın örtbas ettiği günahını tasvirle;

* “Hey arkadaş dün gece ne yaşadım bir bilebilseydin!” diyerek deşifre etmesi pervasızlıktandır.

* Hâlbuki Rabbi onun günahını ört bas

ederek gecelemişti,

* Oysa o, Allah'ın gizlediği/örttüğü günahını açıklayarak sabaha çıkmıştır.

Enes b. Mâlik'ten (r.a) rivâyet edildiğine göre o şöyle demiştir;

* Ben çocukluk arkadaşlarımla oyun oynarken Hz. Peygamber (s.a.v) bana rastladı da hepimize selam verdi ve beni ihtiyaç dolayısıyla bir yere gönderdi.

* Gecikmiş olarak annemin yanına döndüğümde annem bana;

* Neden geç kaldın? diye sordu. Ben de;

* Rasûlullâh (s.a.v) beni bir yere gönderdi, dedim. Annem bana;

* Neymiş işi/ihtiyacı? dedi. Ben anneme;

* O bir sırdır, söyleyemem dedim. Bunun üzerine annem bana;

* Sakın Rasûlullâh'ın (s.a.v) sırrını kimseciklere söyleme! dedi.

Bu diyalogu naklettikten sonra, Enes b. Mâlik, Sâbit el-Bünanî'ye dönüp;

“Vallahi Sabit, eğer bu sırrı birine söylemiş/söyleyecek olsaydım, sana söylerdim” demiştir.

Ebû Saîd el-Hudri (r.a)'den rivâyet edildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

* Erkeğin/adamın hanımına, hanımının da eşine tevdi ettiği sırrını ifşa etmesi,

* Kıyamet gününde Allah katında emanete ihanetin en büyüklerindedir...

*** Aman sûi-zandan/ithamdan sakınınız!**

*** Çünkü zanna dayalı itham, sözlerin yalanı çok olanıdır.**

*** Kimsenin özelini –mahrem ve hususi hayatını merak etmeyin, araştırmayın,**

*** Satın alamayacağınız malın fiyatını başkasını zarara sokmak/aldatmak için artırmayın,**

*** Birbirinize haset/kıskançlık, çekememezlik etmeyin,**

*** Birbirinize kin ve nefret beslemeyin,**

*** Birbirinize arkanızı dönmeyin/küsmeyin,**

*** Birbirinizle kardeş olunuz –binaen aleyh birbirinizi seviniz-.”**

Hadis-i Şerif

ALLAH SEVGİSİ

Doc. Dr. Durak Pasmaz

Bizleri yoktan var eden ve enva-i çeşit nimetleriyle donatan yüce Rabbimize karşı birtakım görevlerimiz vardır. Bu görevlerimizden biri de O'nu sevmektir.

Allah Teâlâ bizlere sayısız lütuf ve ihsanda bulunmuş, bizleri en güzel şekilde yaratmış, akıl vermiş, fikir vermiş, göz, kulak, el, ayak vermiş, yiyip içmemiz için sayamayacağımız kadar türlü türlü nimetler lütfetmiştir. Akıl sahibi bir kimse bütün bunları kendisine lütfeden Allah'ı sever, hem de her şeyden daha çok sever. Bu gerçek yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade edilir:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar, durgunluğundan korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evleriniz sizin için Allah'tan, Peygamberinden ve Allah yolunda cihad etmekte daha sevgili ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar gürûhunu hidayete erdirmez.” (Tevbe Suresi, 9/24)

Görüldüğü gibi yüce Allah, bu ayette insanın zaaf duyduğu istek, arzu ve hazları sanki terazinin bir kefesine, Allah ve Peygamber sevgisi ile Allah yolunda cihad sevgisini de terazinin diğer kefesine koymuştur. Ayette babalarını, oğullarını, kardeşlerini, eşlerini, hısım ve akrabasını, mallarını, ticaretlerini, hoşlandıkları ve beğendikleri evlerini Allah'tan ve Resulünden daha çok sevenler uyarılarak ***“Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin!”*** buyurulmaktadır. Bu, dünyada herhangi bir şeyi Allah ve Resulünden daha çok sevenler için bir uyarıdır. Yukarıda sayılanlardan herhangi birini Allah ve Resulünden daha çok sevmek fık/günah kabul edilmiştir. Aslında anne, baba, evlat, kardeş, eş, akraba ve mal sevgisi insanın yaratılışında, mayasında vardır. İnsan bunları yaratılışı gereği sever. Ayette bu sevgi yasaklanmıyor. Yasaklanan şey, bunların sevgisinin, Allah ve Resulünün sevgisinin önüne geçmesidir. Mümin için Allah ve Peygamber sevgisi her

sevginin üstünde olmalıdır.

Müminler Allah'ı Her şeyden Çok Severler

Bakara sûresinin 165. âyetinde şöyle buyrulur:

"İnsanlardan bazıları, Allah'tan başka varlıkları O'na eşler koşarlar. Onları Allah'ı sevdikleri gibi severler. Müminler ise en çok Allah'ı sever. O zalimler, azabı gördükleri zaman, bütün kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve O'nun azabının çok şiddetli olduğunu bir bilselerdi!"

Âyet-i kerimeden açıkça anlaşılıyor ki müminler en çok Allah'ı severler. Gerçekten müminler Allah'tan başka bir şeyi O'nun kadar ya da O'ndan daha çok sevmezler. Allah'ın dışındaki şeyleri O'nun kadar veya O'ndan daha çok severlerse sevgide Allah'a ortak koşmuş olurlar.

Bu âyetin tefsirinde İbn Cüzey el-Kelbî **"Kitabü't-Teshih li 'Ulûmî't-tenzîl"** isimli tefsirinde şunları kaydeder:

"Bil ki kulun Rabbini sevmesi/ muhabbeti iki derecede olur.

Birinci umumi sevgidir. Bundan hiçbir mümin hali olmaz, herkes için vaciptir.

Diğeri hususi sevgidir. Bu sevgi rabbani âlimlere, evliyaya ve Allah'ın seçkin kullarına mahsustur. Bu tür sevgi, makamların en yücesidir, isteklerin son noktasıdır. Çünkü salihlerin havf/korku, reca/ummak, tevekkül vb. makamları nefsin hazlarıyla ilgilidir. Zira korkan, nefesine bir zarar gelmesinden korkar. Uman da nefsi için menfaat umar. Hâlbuki sevgi böyle değildir. Sevgide bir karşılık beklenmez, o sırf sevilen kimse için olur.

Allah'ı sevmenin sebebi, marifet yani O'nu bilmektir. Marifet ne kadar kuvvetli olursa O'nu sevme de o ölçüde kuvvetli olur. Marifet ne kadar zayıf olursa sevgi de o ölçüde zayıf olur. Çünkü sevgiyi gerekli kılan iki şeydir. Bunların ikisi bir insanda birleşirse

o, kemalin son noktasına ermiş olur. Bunlardan birincisi, hüsn ve cemal, diğeri de ihsan ve icmaldir. Cemal/güzellik, yaratılış itibariyle sevilir. Çünkü insan tabii olarak her güzel olan şeyi sever. İcmal ise akılları hayrette bırakan, kalpleri heyecanlandırıcı üstün hikmetinde, eşsiz sanatında, nur saçan güzel sıfatlarındaki Allah'ın cemali gibidir. Allah'ın cemali, baştaki gözle değil, kalp gözüyle bilinir. İhsana gelince bu, iyilik demektir. Kalpler kendisine iyilik yapan kimseyi sevmek üzere yaratılmıştır. Allah'ın kullarına ihsanı devamlı, nimetleri ise açık ve gizlidir.

"Allah'ın nimetlerini saymak isteseniz sayamazsınız." (Nahl, 16/18) Şu kadarını bilmen yeterlidir:

Allah itaatkâr kuluna da, isyan edene de, mümine de, kâfire de ihsan da bulunur.

Başkasına nispet edilen her ihsan/iyilik aslında O'ndandır. Öyle ise sevgiye müstahak olan sadece Allah'tır.

Bil ki Allah sevgisi kalpte yerleşince eserleri azalarda görülür. Kul Allah'a itaat etmeye çalışır, dinine hizmet etmeye gayret eder, rızasını elde etmeye çalışır. O'na yalvarmaktan haz duyar, kazasına rıza gösterir. O'na kavuşmaya özlem duyar. O'nu zikretmekle yalnızlıktan kurtulur. İnsanların şerlerinden kaçır, halveti tercih eder. Dünya sevgisi kalbinden çıkar. Allah'ın sevdiklerini sever ve Allah'ı, Allah'tan gayri her şeye tercih eder. Haris el-Muhasibî demiştir ki: Muhabbet bütün varlığıyla kendini mahbuba teslim etmen, sonra onu kendi nefsin ve ruhuna tercih etmen, sonra açık ve gizli ona uyman, sonra da onu sevmen hususunda kusurunu bilmendir."

Cenâb-ı Allah'ı Sesli Zikir

(Cehri Zikir) - 6

Zül-Cenâheyn

ON İKİNCİ HADİS

el-Beyhakî, İbn-i Mesud'dan tahriç etmiştir. İbn-i Mesud şöyle demiştir: "Dağ, dağa ismiyle (Ya falanca dağ!) diye seslenir de, (Zikir sana uğradı mı, üzerinde zikrolundu mu?) der. O, (Evet!) derse dağ sevinir. Sonra Abdullah şu ayeti okudu: (Yahudiler ve Hıristiyanlar, Rahmân çocuk edindi, dediler. Yemin olsun ki siz çok çirkin bir şey söylediniz. Az kalsın söyledikleri sözden gökler çatlayacak, yer yarılacak ve dağlar parçalanıp yere düşecek.)"[35]

ON ÜÇÜNCÜ HADİS

İbn-i Cerîr tefsirinde, İbn-i Abbas'tan Cenâb-ı Allah'ın şu sözü hakkında şöyle dediğini tahriç etmiştir. "Onların üzerine ne gök ağladı, ne de yer. Onlar ne de azap bakımından geciktirildiler."[36]

Mümin öldüğü zaman üzerinde namaz kıldığı ve Cenâb-ı Allah'ı (c.c.) zikrettiği yer ağlar, buyurdu.

İbn-i Ebi'd-Dünyâ, Ubeyde'den tahriç etmiştir: Mümin öldüğü zaman üzerinde namaz kıldığı ve zikir yaptığı yerler birbirlerine (haber vererek) seslenirler.

İbn-i Ebi'l-Leylâ, Ubeyde'den tahriç etmiştir. Mümin öldüğü zaman yeryüzünün kıtaları, (Allah'ın kulu, mümin ölmüştür) diye birbirlerine nida ederler. Bunun üzerine yer

ve gök onun ölümüne ağlarlar. Rahman olan Allah (c.c.): (Kulumun üzerine sizi ağlatan nedir?) buyurur. Yer ve gök şöyle derler: (Ya Rabbi! Bastığı hiçbir yer yoktur ki, o seni anmış olmasın.) Bu sebeptendir ki, yerin ve dağların (zikir edenin zikredişini işiterek şahit oluşu) ancak cehrî yapılan zikirlerde mümkün olur.

İZAHİ:

Hadîs-i şerîfte ölen müminin üzerine Allah (c.c.)'ı zikrettiği yerin, namaz kıldığı mekanın ağlaması akla uzak gelmesin. Cenâb-ı Allah, her şeye kâdirdir. Mucize olarak Resûl'ün elinden suları fıskırtmıştı. Keramet olarak, sevdiği kulları üzerine toprağın ağlamasını da mümkün kılar. Sahih-i Buharî'de mervi bir hadîs-i şerîf vardır ki, hurma kütüğü Resûllah'tan ayrılığa tahammül edemeyip ağlamıştır.[37]

Kâinata her şey Cenâb-ı Allah'ı tesbih eder, fakat insanların çoğu onların tesbih edişlerini anlayamazlar. Ebû Davut'ta şu hadîs-i şerîf, Ebû Velid'den rivayet edilmiştir. Ebû Velid diyor ki: "İbn-i Ömer'e mescitte

olan taşlardan sordum, o da şöyle buyurdu: (Bir gece yağmur yağmış, yerler ıslanmıştı. Kişi elbisesine çakıl taşları dolduruyor, altına seriyordu. Resûlullah Efendimiz namazı bitirince (Bu ne güzeldir!) buyurdular. Bu bâbta yukarıdaki hadisi biraz daha açan şu hadîs-i şerîf Ebû Salih 'ten gelmiştir.

"Deniliyor ki; kişi mescitten taşı çıkardığı zaman taş, o kişiye kendisini mescitten çıkartmaması için yemin verdiriyor, tekrar mescide iade edilmesini istiyordu."

ON DÖRDÜNCÜ HADİS

el-Bezzâz'dan, el-Beyhakî sahih bir senetle İbn-i Abbas (r.a.)'tan şöyle dediğini tahriç etmiştir ki; Resûlullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Cenâb-ı Allah

(c.c.) sübhânehû, hadîs-i kudsîsinde: (Kulum beni kimsenin olmadığı bir yerde zikrederse, ben de onu öylece zikrederim; eğer kulum beni bir toplulukta zikrederse, ben de onu o topluluktan daha hayırlı olan bir toplulukta zikrederim.) buyurdular."

Kaynaklar:

[35] **Meryem Sûresi, 89.**

[36] **Duhân Sûresi, 29.**

[37] **Tecrîd-i Sarîh, III, 75**

*"...Şahit olunuz onları
mağfiret ettim, ben-
den istediklerini onlara
verdim, benden istiâze
ettiklerinden onları kur-
tardım..."*

[Hadîs-i Şerîf]

Himmetini ÂLÎ TUT

Pir Abdulkâdir Geylânî Hazretleri(ks)

Bu konuşma pazar sabahı ribâtta yapıldı.

*Konuşma tarihi:
Hicrî 14 Recep 545,
Milâdî 1150*

Peygamber (s.a.v)
Efendimiz şöyle
buyurur:

“Allah bir kulu hakkında hayır dilerse, onu din ilimlerinde anlayışlı kılar. Nefsinde mevcut ayıpları görmeyi kendisine nasip eder.”

Din işlerinde derin bilgiye sahip olmak, nefsin bilinmesini sağlar. Dolayısıyla Yaradan'ın kuvvet ve kudretini, O'nun yaratıcı ve besleyici kuvvetini bilen, bütün eşyayı olduğu gibi görür ve bilir. Kulluk bu bilgi ile olur. Başkalarının boyunduruğu altından bu bilgi ile çıkılır. Senin için ne kurtuluş, ne bir felah çaresi düşünülebilir; ancak yukarıda anlatılan bilgi ve görgüye sahip olup Hakk Teâlâ'yı diğer var görünen cümle eşyaya tercih ettikten sonra...

Şehvet duygularını, din işlerinden sonraya bırak. Âhîret işlerini dünyadan önce düşün. Yaratılmışları, Yaratan'ın emrinden sonra

düşün. Yıkılışın, şehevî duygularını din işlerine tercihle başlar, dünyayı âhîret işlerinden üstün tutunca ve Yaratan'ı yaratılmışlardan sonra anmanla olur. Sözlerimiz büyüktür. Bunlarla amel edersen, sana yeter.

Önce gözünü kapayan perdeyi arala, sonra yalvar. Sen Hak'tan böyle perdeli kaldıkça yaptığın duaya icabet olmaz. İcabet ancak yalvarana olur.

Hakk Teâlâ'nın emrine uyarak iş görürsen, O da yaptığın duayı kabul eder, arzunu yerine getirir. Harman, ancak ekim işi yapıldıktan sonra beklenir. Ekini biçebilmek için bunu yapman gerekir. Bu durumu, Peygamber (s.a.v) Efendimiz şöyle beyan eder:

“Dünya âhîretin ekeneğidir/tarlasıdır.”

Bu dünyada bütün varlığıyla ekim işine çalış. İman tohumunu kalbine ve bütün varlığına saç. Ona iyi işler suyunu dök, büyüt. Bu kalp yumuşak, merhamet ve şefkat dolu olursa bitki biter. Sert, haşin ve kuraksa, ondan bitki bitmez. Kayaların üstüne saçılan tohum, yokluğa daha yaklaşır. Bu ekim ilmini öğren, kendi reyinle yetinme. Peygamber (s.a.v) Efendimiz buyurur ki:

“Her sanatı ehlinden öğreniniz.”

Sen yalnız dünya işleri ile olmaktadır, öbür âlemin işlerini bir yana atmaktasın. Âhîret işlerini istiyorsan, bu dünyanın işlerini kalbine sokma. Hakk Teâlâ'yı arzu ediyorsan, âhîreti kalbinden at. İyi sayılmayan bütün kötü hazları benliğinden çıkar. Bunları yapabilirsen dünya ve âhîret sana gelir. Çünkü esas seninledir. Gelecekler ise ona uyar.

Akıllı ol. Aklına ve zekâna sahip çık. Aklın bir şeye ermiyor, seçme kabiliyetin çok az. Bütün hâlin halka yanaşık; onları Hakk Teâlâ'ya ortak kabul etmekteisin. Bu hâline tevbe edip

dönmediğin takdirde ölürsün; manevi yönden çürür, Allah yoluna girenlerden ayrılmış olursun. Onlara bu kötü hâlinle yakın olma. Onlara zahmet etme. Kapılarını bırak. Onlara kalbinle girersen olur. Kalbini onlar neylesin? Nifaklı hâlin onları üzer. Bir takım geçici çağrı onları sıkıntıya sokar. İçinde bulunduğun boş heves onlara ayan olur. Kalp ve sır hâlinle onlara gidersen iyi olur. Faydayı kalbinle alabilirsin. O zâtların kapısı tevekkül ve sabırlı kişileri içeri alır. Onların kapısı kismetine razı olanlara açılır.

Ey evlat! Şeklini değiştirme. Hakk'ı sev. Üzerine çeşitli bela okları bile yağsa sesini çıkarma, sevgi ve muhabbet hâline devam et. Fırtına seni yerinden kaydırmaz. Yağan yağmur seni kaçırmaz. Atılan oklar seni incitmesin. İçini ve dışını halkın giremediği bir makama çıkar. Orada dünya olmasın. Orada âhiret olmasın. Mevhum hakları orada aramaya kalkma. Kötü nazlarını o yerde isteme, orada üzüntü duyma, şekil arama. Hakk'tan başka şeyin olacağını umma. Halkın zahirdeki halini görüp üzüntü duyma. Ailenin geçim sıkıntısı seni derde sokmasın. Eline dünya malı az geçince üzülme, şeklini değiştirme. Çok olursa hâlini çirkin etme. O makam büyüktür. Sakın o makama çıkarsan övülme bekleme. Kötüleyenlere darılma. Hepsini boş gör. Zaten oraya yerli olursan bu işler kendiliğinden olur. Ve sen tam bir yokluğa gömülürsün. Eğer elde edersen bulunduğun o hâle, insan ve cin, cümle yaratılmışlar içinden bir tanesi bile akıl erdiremez. Zaten akıl bunları idrakten âcizdir.

Bazı büyükler şöyle der: **“Doğruluğun tamsa bize yanaş, yoksa uzak ol.”**

Bu söz ne kadar güzeldir. Sabır, ihlâs, doğruluk, anlattığım makam için esastır.

Beni isteyip geliyorsun. Ben de sessiz duruyorum. Hâlini anlamaz gibi tavır takıyorum. Bir nevi ikiyüzlülük yapıyorum. Bütün çirkinliğine rağmen

yumuşak konuşuyorum. Sen de kendini bir şey sanıp ferahlıyorsun. Nefsini büyütüyor, kendini beğeniyorsun. Yazık, anladığın gibi değil. Ben ateşim; bende yalnız ateşe dayanabilenler kalabilir. Ateş içinde dönen böcekler, varlığında yaşayabilir. Sen de onun gibi ol. Mücadelede ve ufak sıkıntı ateşlerine dayan. Sıkıntıyı görmeyen, genişliğe pek alışamaz. Başını kader ve keder çekici altına koy. Korkma, bir şey olmaz. Sadece sabrı öğrenirsin. Sözüme, ancak öyle dayanmayı öğrenirsin. Sabra alıştıysan sert sözlerimi dinlersin. Onlarla amel etmeyi, sana sabır öğretebilir. İçin ve dışın sabırla temizlenir. Gizli halin onunla temizlenir. O temizliğin tesiri ile dış halin güzelleşir. Sonrası öyle bir güzellik olur ki, çirkin yerin kalmaz. Bakanlar nuruna boğulur, hayran olur. Felah, böylelikle gelir. Âhiret ve dünyanın iyiliği, ruh temizliğinden sonra başlar. Bunların hepsi, Allah Teâlâ'nın takdiri ve dileği ile olur.

İlâhi kuvvet ve kudret elinin uzandığı hiçbir şeyi kendim için kılamam ve sevemem. O'nun zatına has olan her şeyden ayrılıyorum. Kulları için yapacağı şeye karışmam. Ben de onlar arasına girmeye gayret ederim. Kendi benliğimi de O'na vermeye bakarım. Hangi hakla bir şeye sahip olmayı arzulayabilirim ki, kendi özüm bile benim değildir. Hakk'ındır. Bu yüzden ölüme de dirime

de dokunamam; sahibine bırakırım, kadere uyarım.

Bazı büyükler şöyle der: **“Kulların Hakk’a uymasını sağla. Hakk Teâlâ kullara uymaz; buna çalışma. Hakk’a kafa tutanları ez. O’na cebir kullanmak isteyenlere sert ol.”**

Ben sana kıymet vermem. Çünkü Hakk Teâlâ’ya karşı çirkin tavır takınmaktas.n. Emirlerini küçük görüyorsun. Verdiği her hükme itiraz ediyorsun. O’nun varlığı bütün haline sinmişken düşmanlık etmek sevdasındas.n. Gecen ve gündüzün iyi olmayan şeylerle geçer. Bu hâlinle Hak katından kovuldun. Hakkında lanet hükmü çıktı. Sana yazık oldu. Hakk Teâlâ geçmişi peygamberlerin bazısına şöyle vahyetti:

“Bana itaat edersen, razı olurum. Razi olursam üzerine bereket yağdırırım. Bereketimin sonu yoktur. Bana isyan edersen, öfkelenirim, öfkemin sonu lanetle biter. Ben bir kimseye lanet ederse.n, yedinci çocuğuna kadar ulaşır.”

Zamanımız öyle bir hâl z’di ki, dinî şeyler, adî dünyalığa değiştirilir oldu. Ümitlerin ardı arası kesilmiyor. Hırslar kuvvet yarışında...Yapmakta oldukları hiçbir kötü işi bırakmayan yaptılar. Fakat sonunda

hepsi heba oldu. Toz yığını gibi dağıldı, gitti. Sen sakın bu zümreden olmayasın. Allah rızası için yapılmayan her şey boştur.

Acırım sana. İcini belki cahil kişilere saklı tutabilirsin. Fakat ilim ve tecrübe sahibi kimselere karşı nasıl saklayacaksın? Onlar her hâlini olduğu gibi görebilirler. Sarraf cahil değildir, ona hâlinde saklı şey olmaz. Hele ilâhî bilginin verdiği kuvvete sahip olanlara asla saklı şey olmaz. Beyaz perde üzerine konan siyah lekeler gibi her şeyi bütün inceliği ile seyrederek.

Çalış, ihlâs sahibi ol. Hakk Teâlâ’nın emirlerini yerine getirmeye çabala. Dünya ve âhirette sana faydası dokunmayacak şeyleri bir yana at. Kendi işine yaramayacak şeyler boştur. Sana, iç âlemini iyiye götürecek şeyleri aramak gerek. Nefsine tesir edebilmek için onun terbiye yollarını ara. Nefsine tesir etmen önemli şeydir. Onu binek yap. Dünya boşluklarını aş. Âhiret âdemine ulaş. O uçakla halkı geç. Hakk’a ulaş. Bunlar kolay olmaz. Ancak nefis yola geldikten sonra olur ki, o da, ancak Allah Teâlâ’nın emrine tâbi olduktan sonra yola gelir.

Nefsini yola getir, halkı arkaya at. Dünyalık kötü işleri bir yana it. Mevlâ’yı her şeyden önce an. Hikmet lokmalarını ye. Bunları yapmaya muvaffak olduğun zaman ağzından çıkan şeylere dikkat et, tevilli konuşma. Tevilli konuşman tecavüz olur. Halktan korkma, onlardan bir şey ümit etme. Aksi hâller iman zayıflığından doğar.

Himmetini yüce tut; yükselirsin, korkma. Hakk Teâlâ himmetin kadar sana kıymet verir. Doğruluğun ve ihlâsın kadar bu yolda derece alabilirsin.

Çalış, çabala; yapış, bırakma. Sana lazım olan şey kendiliğinden gelmez. Rızkını kazanmak için nasıl çabalıyorsan, manevî çöküntüden kurtulmak için de öyle çabala. Kendini iyi işler yapmaya zorla. Kendini şeytandan korusun. O, insanları elindeki oyuncak gibi oynatır. Evinizde bulunan

bir binek hayvanına nasıl hâkimseniz o da size öyle hâkim olur. Kalplere yalandan vurulan kilidi sökebilir. Arzu ettiği hizmetini yaptırır. Birçok âbidleri mabedinden çıkarttı, harap âlemlere çekti. Bu hâllerde nefis de şeytana yardımcı olur. Şeytanın arzu ettiği şeyleri yapabilmesi için, sebepler hazırlar. O şeytan nefsi de kendine yardımcı aldı mı, cenk meydanından çekip emrine tahsis edemeyeceği mücahidi sağ bırakmaz.

Ey evlat! Nefsini şehvetten kes. Yersiz lezzeti ona tattırma; bunlardan yana onu aç ve susuz bırak. Bunlar, nefsi yıldıran birer kamçıdır, elinden bırakma. Nefsin boynuna vur. Kalbini Allah korkusu ile ayık tut. Daima Hakk Teâlâ'yı gözet.

Her hâlinde günahların örtülmesini iste; âdetin bu olsun, iç âlemini istiğfarla pâk eyle. İstiğfar her tarafı yıkar. Her hâlinde Cenâb-ı Mevlâ'ya uy, Peygamber âdetlerine uymak senin için en büyük gaye olmalı.

Ey anlayışı kıt adam, mademki, kader hükümlerini itmek elinde değil, değiştirmeyi ve yok etmeyi yapmaya güçlü değilsin, niçin çırpınırsın? Muhalefet hâlinde elinden iş gelmediğine göre, boşa yorulmanın manası nedir? Bu hâlde sana düşen, onun arzusu dışında bir talepte, bulunmamak olmalı değil mi? Ancak, onun arzu ettiği şey sana geldiğine göre senin herhangi bir şeyi dilemen lüzumsuzdur. Bir şeyi arzu ettiğin zaman, yola gelmezse nefsin o yolda fazla yorma. Kalbini tazyik altına alma. Hâline bırak; her şeyi Rabb'ine ısmarla. O'nun rahmet eteğine yapış. Tevbe elinle O'nun rahmet kapışım çal. O'nun rahmetini istediğin müddet, dünyalık şeyler için telâşa kapılmazsın. Kalp gözün, sır gözün açılır. Dış gözün de onlarla olur. Dünya sıkıntısı senin için şekva konusu olmaz. Varlığın bela anında, Firavun'un hanımı Asiye Hatun gibi olur. O iman etmişti. Hep varlığını Yaratan'ına teslim etmişti. Eline demir bukağılar vurmuşlar, ayrıca ayaklarını da sarmışlardı. Durmadan kamçı vuruyorlardı. O, bu arada, Hakk'a teslim olmuştu. Manevî

köşkünü gördü, ölüm meleği ona müjde ile geldi. O hiç birinin farkında değilmiş gibi gözlerini ötelere dikmiş, sessiz yatıyordu. Bir ara şu duayı okuduğu işitildi: **"Yâ Rabbi, katında bana bir bina yap."** (et-Tahrîm, 66/11)

Sen de onun gibi olabilirsin. Yalnız belâ ve sıkıntılara sabır gerek. Yılmadan usanmadan çalışmak icap eder. Kalbini ve bütün varlığını Hak yolda kullanman lâzımdır. Bütün kuvvetini Allah yoluna harca, bütün gücünü O'na ver, teslim ol. O'nun kuvvet eli altında uyu. Ve emirlerine uy. Kendin ve diğer kullar için yaptığı işlere hata yükleme. O'nun yaptığı tedbirde ikinci işi düşünme. O'nun emri ile yetin. O'nun hükmü dışında hüküm vermeye kalkma. O'nun seçmiş olduğu şeyi bir yana itip keyfince şeyler seçme. Bu hâli benliğinde duyan başka hâl arayamaz. Onun için Hakk Teâlâ'ya sığınmaktan başka çare bulunmaz.

Aklı başında olduğunu iddia eden, bu hâli nasıl aramaz? Hakk sohbetini nasıl dilemez? Çünkü O'nsuz hiçbir işin sonu bulunmaz. Ve yapılan işlerden tat alınmaz.

Mevlid-i Şerîf

Tufan Atmaca

Yazımıza Rabbimizin "Selâm" ismiyle başlıyoruz. Ramazan ayında çok güzel televizyon programları oluyor, "Ramazan Sevinci" de bunlardan biri, yanılmıyorsam orada bir hocamız;

"Türkler İslam âleminin yüzde 20'sini oluşturmakla beraber Peygamber Efendimizin medhini anlatan eserlerin yüzde 80'ini yazmışlardır." diye buyurdu.

Buradan şunu anlamamız gerekiyor O'nu medheden yüceliyor, başarıya ulaşıyor. Burada Hz. Ömer'in (r.a) şu rivayeti önümüze geliyor:

"Allah şu Kur'an'la bazı kavimleri yükseltir; bazılarını da alçaltır." (Müslim, Müsâfirin 269; Ayrıca bk. İbni Mâce, Mukaddime 16). Bu bilgiyi de aldığımızı göre yolumuza devam edelim ve Peygamberimize olan Salât u tahiyyelerimizi unutmayalım.

Peygamber Efendimizin, tarihimizdeki mahbûblarından olan Süleyman Çelebi Hazretlerinin, **"Mevlid"**ine hasredelim

istedik bu yazımızı.

Bildiğiniz üzere Mısır Abbasi Halifesi Muiz li Dînillâh (972-975) zamanında Mevlid-i Şerîfler resmî olarak kutlanmaya başlanmıştır. Bu güzel davranış yok olmaya yüz tutmuştu ki Salahaddîn-î Eyyûbî'nin kayın biraderi Erbil Atabegi Begteginli Muzafferüddin Kökböri (1190-1233) mevlid törenlerini tekrar canlandırmıştır (DİA, C. 29, s. 475-479, 2004).

Mevlid deyip geçmemek lazımdır, yukarıdaki Hadis-i Şerîfi hatırlayarak, Selahaddîn'in ve Eyyûbilerin neden yükseldiklerini anlayabiliriz. Neyse Yunus'un dediği gibi;

"Biz gelmedik dâvi için, bizim işimiz sevi için, dostun evi gönüllerdir, gönüller yapmaya geldik." diyor ve Süleyman Çelebi Hz.lerini hatırlayarak devam ediyoruz.

Bursa'da yaşayan aşığımız, Yıldırım Bayezid I. (v.1402) zamanında Emir Sultan Hz.lerinin (v.1429) müntesibi olarak yaşamış ve onun tavsiyesi üzerine bir dönem Ulu Camii

imamlığı da yapmıştır. 1422 yılında Bursa'da vefât etmiştir ve burada medfundur.

Gelelim Süleyman Çelebi Hz.lerinin yazdığı Kurtuluş yolu, vesilesi olan **'Vesiletü'n-Necât'** adlı eserinin yazılmasına. Buna geçmeden önce mülhem olduğu Âşık Paşa'nın (v.1333) **Garibnâme'si** ve Mustafa Darir (v.1393?) **Siretü'n-Nebi'sini** de analım. Birgün bir vaiz, Bursa Ulucamii'nde Bakara

Sûresi 285. ayetinin t e r c ü m e s i n i yaparken Hz. M u h a m m e d ' i n (s.a.s) diğer peygamberlerden üstün olmadığını söyleyince halkın tepkisini çekmiş ve dahi Süleyman Çelebi Hz.lerinin şu beyitleriyle, *"Ölmeyip İsa göğe bulduğu yol – Ümmetinden olmak için idi ol"* tenkitli beytiyle karşılık vermiş ve beğeni toplayan beyitleri geliştirip Vesiletü'n-Necât-ı yazmıştır (A. Necla Pekolcay, DIA C.29,

Ankara, 2004, 485-486).

İnsanların en üstünü olan ve bizâtihi Hz. Allah'ın kendisini ve ashabını desteklediğini şu ayette ne güzel buyuruyor;

"Ey Peygamber! Sana tâbi olan müminlerle beraber Allah sana yeter." (Enfâl,

64).

Yani **Kaside-i Bürdeler**, diğer kasideler, ileride ele alacağımız birçok **Na't**lar ve ne kadar Aleyhisselâtü ve's-Selâm Efendimizi öven söz, kelime, duygu, gözyaşı varsa hepsi kişiye muhabbeti nisbetinde sevap kazandırır. Çünkü o güzel ahlaklı ve iyilik timsali Peygamberimiz bize aşkı, muhabbeti, iyiliğin en üstünü öğretilmiştir. Yoksa O'nu peygamber olarak tanımlayıp tarihi ulvî

bir şahsiyet olarak geçiştirsek bizim ne farkımız olur bir tarihçiden, bir müsteşrikten? Biz O'nun ümmetiyiz ve sadece bu şeref bize yeter! Bu saygıyı bile gösteremezsek Ebû Cehil'in elindeki taş gibi şehadetten sonra donuk bir materyal gibi şehadet getirdikten sonra yerine dönüp bekleyen durgun bir ağaçtan ne farkımız olur!

Üstad Necip Fazıl'ın da dediği gibi; *"Meyve derdinde olmayan ağaç, odundur."* Eğer ki bir heyecan, akım, yönelme yaşamak istiyorsak işte derya, işte deniz, işte Muhammed (s.a.s)! Atıl içine, kapıl O'nun mucizevî sîretine...

Câbir radiyallâhu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

"Beş vakit namazın benzeri, sizden birinizin kapısı önünden akıp giden ve her gün içinde beş defa yıkandığı bol sulu

bir ırmak gibidir." (Müslim,

Mesâcid/284) Buyurun bize en güzel maddi ve manevi temizlik!

Yükseliş diyelim ve isterseniz bu yazımızda Süleyman Çelebi Hz.leri hakkında kısa bir bilgi vererek 'Vesiletü'n-Necât' olan Mevlid'le ilgili dizimizi bir dahaki yazıya bırakalım. Bu konuda da Ahmet Aymutlu'nun **"Süleyman Çelebi ve Mevlid-i Şerif"**, MEB Yayınları, İstanbul 1995 künyeli eserini tavsiye ederiz.

Büyük dedesi, Sultan Orhan Gazi'nin silah arkadaşı Şeyh Mahmud'tur. Orhan Gazi ile beraber Bursa'nın fethinde bulunmuştur. Dedesi Gazi Mahmud, üstün hizmetlerine mükâfat ve ilim sahibi olması hasebiyle halkı

"Nizeni ömrü kamu virdim yele

Nefsimiz arzûsuna yıla yıla

Ömrümüz kadrini her giz bilmedik

Şimdi bildik lîk ömrü bulmadık

Saç sakal ağardı gönül kap kara

Kılmadık bir iş ki karan ağara

Geçürdük hâli oğlanlık demini

Yetiştirdik ki yiğitlik gamını

Yiğitlik dâhi geçdi şöyle böyle

İrişdi şastlık u oldı hoca"

Süleyman Çelebi

faýdalandırmak için Orhan Gazi tarafından o devirde yeni yapılan İznik Medresesi'ne tayin edilmiştir. Devrinin büyük âlimlerinden olan Şeyh Mahmud, devrinin önde gelen eserlerinden olan Muhyiddin İbn-i Arabî'nin (v.1240) **Fusûsu'l-Hikem** adlı eserine mukaddime yazarak şerh eylemiştir.

Torunu Süleyman Çelebi şairliğini de dedesinden almıştır. O, Rumeli fatihi Orhan Gazi oğlu Süleyman Paşa'ya şu duâ-nâme'yi yazmıştır:

"Velâyet gösterüb halka suya seccâde salmışsın

Yakasın Rûmeli'nin dest-i tekvâ ile almışsın"

Ahmed Paşa'nın oğlu Süleyman Çelebi, asrının fakihlerindendir ve ehli tasavvuttur (Emir Sultan'ın delâletiyle Halvetî olmuştur). Tevazu sahibi bir kimse olduğunu şu dizelerinden anlıyoruz;

"Nizeni ömrü kamu virdim yele

*Nefsimiz arzûsuna yıla yıla
Ömrümüz kadrini her giz bilmedik
Şimdi bildik lik ömrü bulmadık
Saç sakal ağardı gönül kap kara
Kılmadık bir iş ki karan ağara
Geçürdük hâli oğlanlık demini
Yetiştirdik ki yiğitlik gamını
Yiğitlik dâhi geçdi şöyle böyle
İrişdi şastlık u oldı hoca"*

Süleyman Çelebi 1399'da (H.802) tamamlanan Bursa Ulu Camii imamlığından önce de Yıldırım Han'ın Dîvân-ı Hümâyün imamı idi. Bursa Ulu Camii baş imamlığına da Yıldırım Han'ın damadı, Hundî Hatun'un eşi Emir Buhârî'nin tavsiyesi üzerine getirilmiştir. Yukarıda da belirttiğimiz üzere Peygamber Efendimize nezaketsizlikle sonuçlanan vaazdan sonra ele aldığı Vesiletü'n-

Necât'ı H. 812 yılında tamamlamıştır. H. 825 / M. 1421de vefat etmiştir ve Bursa'da sırlanmıştır. Kabr-i şeriflerinin baş tarafında şu cümleler yazılıdır:

"Manzûme-i menkibe-i velâdet-i Nebeviyye Aleyhi's-selâm ve't-tahiyye müellifi Süleyman Efendi hazretlerinin merkad-i müteberrikidir. Aleyhi'r-rahmeti ve'l-gufrân rûh-ı pûr-fütûh-ı âlilerine li'llâhi teâle'l-Fâtîha." (A. Aymutlu, Süleyman Çelebi ve Mevlid-i Şerif, MEB, İstanbul, 1995, s.14-24)

İnşallah yukarıdaki yazıyı bitirirken Fatiha Sûresini esirgemediğinizi ümit ediyorum.

İşte Anadolu'nun gerçek fatihlerinin Azîz ve Lâtif Peygamberimize nasıl bağlı olduklarını görüyor ve sizlerin affına sığınarak, hatalarımızın düzeltilmesi ve doğru yola iletilmemiz niyazında bulunarak dualarınızı bekliyorum.

Yine yüce
Peygamberimiz,
ümmetinin Mevlâsı

Efendimize ilimler adedince salât ve selâmımızı iletiyoruz. Mevlid-i Şerif yazarı Süleyman Çelebi Hz.lerinin şefaatlerini dileyerek ve dahi Hocamızın teveccühüne mazhar olmayı arzu ediyor, çalışmalarımızda muvaffakiyet diliyor ve tesirini halk etmesini Yüce Yaradan'dan istiyoruz. Ve dahi dualarınızda bizleri unutmayacağınızı umarak duamızı tekrar ediyoruz;

"Ya Rab! Kurbiyeti İnsan-ı Kâmil nasip et ve âhiru da'vâhüm ve eni'l-hamdülillahi rabbi'l-âlemîn."

Bu yazımızı devletine, dinine, mukaddesatına sahip çıkan bu uğurda 15 Temmuz 2016'da şehit, gazi olan ve sonrasındaki geceler boyunca Kur'an, dua, tesbih, ezkâr ile nöbet tutan kardeşlerimize Fâtihalar göndererek ve nice fetihler duası ile hitama erdirelim.

Bâkî ve Kevserî selamlar...

**"Meyve derdinde olma-
yan ağaç, odundur."**

Necip Fazıl Kısakürek

DÎVÂN-I KEBİR'DEN

Hz. Mevlâna

Ömür kervanının kalkmak üzere olduğunu haber veren çanlarının seslerini duymuyor musun? (I, 17)

• Gökyüzünden cana; "Haydi geri dön!" diye bir ses geldi. Can da; "Ey beni çağıran yüce varlık! Merhaba, geliyorum..." diye cevap verdi.

• Ses duydum; "Başüstüne, her an yüzlerce can sana feda olsun. Bir kere daha çağır da; makamına kadar uçayım.

• Ey bizim eşsiz misafirimiz! Bizim canımızın sabrını da, kararını da aldın. Seni nerede arayayım? Nerde bulayım?"

Seslenen "O, candan da, mekândan da dışarıdadır, O, çok üstün bir yerededir." dedi.

• Şu zindanda bulunanların, ayaklarına bağlanmış olan ağır zincirleri çözeyim, gökyüzüne de bir merdiven koyayım, koyayım da can, yücelere çıksın.

• Sen cana, canlar katan bir güzelsin. Sonra yabancı da değilsin, bizim şehrimizdensin. Öyle olduğu halde neden kendini garip sayıyorsun, yabancıymış gibi davranıyorsun? Bu hal, dostluğa yakışır mı?

• Avareliği, bir şerbet gibi içmişsin de kendi evinin yolunu bile unutmuşsun. Çok kötü huylu olan, Kabilli büyücü kadın, sana çok büyüler yapmış, bu yüzden nereden geldiğini, nereli olduğunu hatırlayamıyorsun.

• Birini takip ederek gelen, konup göçen kervanlar, hep o tarafa koşup gidiyorlar. Senin başın nasıl oluyor da dönmüyor? Yüreğin kabarmıyor? Neden hiç bir korku ve heyecanın yok?

• Kervanbaşının kervanın kalkmak üzere olduğunu haber veren çanlarının seslerini duyuyor musun? O tarafta nice yol arkadaşlarımız, nice dostlarımız var. Hep bizi bekliyorlar.

• Bir çok insanlar, orada bizi bekliyorlar, hepsi de bizim sarhoşumuz, hepsi de bize dalıp kendilerinden geçmişler.

"Ey zavallı! Padişahın bekliyor. Haydi, Padişahın yanına gel." diye kulağımıza bağıyorlar.

Ankâzâde Köstendilî Halîl Efendi'nin

Tûti İhsan Efendi'ye 18. Mektubu

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât u selâm olsun...

Gözümün nuru, Cenâb-ı Hakk'ın bu fakîre ihsânı, İhsan Efendi oğlum, Esselâmu aleyküm.

Hak Teâlâ nurunu ziyâde eylesin. Kur'ân-ı Kerîm ve kelime-i tevhîd ile kalbini pür nur eylesin. Nurunla Efendimiz'in nurunu bir eylesin. Cenâb-ı Hakk senden râzı olsun.

İhsan Efendi oğlum, her geçen gün hem hizmetin hem bu hizmete binaen evrâd ü ezkârın artacak. Derler ya, Cenâb-ı Hakk, dağına göre kar verirmiş. İnşâallah bu kar Efendimiz(sav)'in buyurduğu gibi günahlarımızı temizleyip götüren kar suyu gibi olur. Bu da yanımıza inşâallah kâr olarak kalır. Zaten kişi hizmet edebilmek için vird ve zikre muhtaçtır. Çünkü ibadet, zikir ve mücâhede dervişin azığı gibidir. Azık olmadan yola çıkılmayacağı gibi ibâdât ü taat olmadan hizmette muvaffak olmak mümkün değildir. Hele **dervişin zikri onun için nefes almak gibidir**. Allah muhafaza, kişi taatsiz ve ibadetsiz hizmet etse belki insanlar ondan istifade eder fakat kendisi manen iflasın eşiğine kadar gelir. Cenâb-ı Hakk'a boyun eğecek, itaat edeceksin ki, kulların hizmetini dimdik ayakta kalarak göresin. Eskilerin tabiriyle taatta dâim olacaksın ki hizmetle kâim olasın.

İhsan Efendi oğlum, Cenâb-ı Hakk verilmiş olan Vird-i Settar'ın sırrına ve feyzine eriştirsın. Malum, Vird-i Settar'ın söylenildiği gibi sabah namazından sonra okunması âdâbandır. İstersen sabah namazını edâ eyledikten sonra malum sünnet tesbihâtını yaparsın, dua meyânında Vird-i Settar'ı okuyabilirsin. Yahut Âyete'l-Kürsî okuduktan sonra doğrudan Vird-i Settar'a da başlayıp okuyabilirsin. Çünkü virdin sonunda otuz üç Sübhânallah, otuz üç

elhamdülillah, otuz üç Allahuekber sünnet tesbihat vardır. Her ikisi de caizdir. Belki ileride mürşidin sana sabah namazı sonrası tesbihat verirse bunlardan sonra Vird-i Settar'ı okuman, dua yerine de kâim olduğundan daha iyi olur. Vird-i Settar çok bereketli bir evrâddir. Evrâd-ı şerîfeler büyüklerin kendi başlarına ictihad ettikleri ve böylece intihâb (seçerek, toplayarak) ettikleri dua kitapları değildir. Seyr u sülûkün kemâlinde ve neticesinde Hakk'a vâsıl olan bu zâtlara Hak Teâlâ kendisinin vâsıl olma sırrını sâliklerine tebliğ eylesin ve böylece bendegâni irşad eylesin deyu ihsanda bulunmuştur. Onlar dahî bu tevhîd ve irfan mektebinde taliplerine bu dersleri okutturmaya mezun olmuşlardır. İşte Seyyid Yahya Şirvanî Hazretleri bu izn-i ilâhiyeye tam ve kâmil olarak mazhar olmuş kitab sahibi zâtlardandır. Dünyanın dört bir tarafında Vird-i Settar okunmakta. Bu vird ile meşgul olanlar Cenâb-ı Hakk'a vâsıl olma yolunda mesafe almışlardır. Allah cümlesinden razı olsun. Himmetleri üzerimize sayebân olsun.

İhsan Efendi oğlum, manada gösterilen o çocuklar senin veled-i kalbindir (kalb çocuğundur). Allah mübarek eylesin. Zira hem bir değil üç çocuk zuhûr etmiş, erkek evlâd olması da ayrı bir sırdır. Oğlum, dervişlik mesleğine giren kişi âdetâ şeyhiyle manen nikâhlanır ve iki kalbin nikâhlanması neticesinde bazen erkek bazen kız çocuğu zuhûr eder. Buna veled-i kalb denir. Veled-i kalbin ahvâlini sana mürşidin âlem-i manada sırrıyla anlatacaktır. Şimdi bu satırları kaleme alan fakire yardımcı olan Abdullah kardeşim bu mevzulara âşinâ değil. Ol sebepten teferruatına girmek şu an için mümkün değildir. Zaten meşâyih hazerâtı da bu mevzu'u pek satıra getirmemişler. Halden hale kalbden kalbe bir alışveriştir vesselâm.

Bu manevi nikâhtan çocuk olmayabilir.

Veyahut zât-ı âlinizde olduğu gibi birkaç çocuk da olabilir. Bu, dervişin kabiliyetiyle alâkalı olduğu gibi aynı zamanda bir nasib işidir. Her halükârda dervişe lâzım olan rıza kapısında isbat-ı vücûd edip, kanaat üzre teslimiyetle sülûkuna devam etmektir. İnşâallah Cenâb-ı Hakk size müşşid olmayı nasib edecek. Bu haber size müjde gibi de gelebilir, mahzun olmanıza da vesile olabilir. İkisi de doğrudur. Çünkü her müşşid müridinin irşada mezun olmasını ister. Her hocanın talebesini hoca olarak görmek istemesi gibi. Amma mesûliyeti, hizmeti ağırdır. Çünkü en zor hizmet insana hizmettir. Bu veled-i kalb (kalb çocuğu) elbette çocuk kalmaz. Çocuk nasıl yaşar, büyür, kalb çocuğu da belli bir kemâle erer. Yalnız bedenî birleşmeden vücûda gelen çocuk gibi değildir. Bedenin ölümü vardır. Bu mananın ma'rifet meyvesi olan çocuğun ölümü yoktur. Sırrı vardır. Tefekkür et. Bu kadar kâfidir. Ancak şu kadarını ilâve edeyim ki, evliyânın sırrı ile bu kalb çocuğunun alakası erbâbına malûmdur.

Hatırıma gelmişken bir malûmat daha arzedeyim, belki ileride sizden feyiz alan zâtlara bu terbiye sahasında hizmet ederken lâzım olur. Kalb çocuğu kız olursa seyr u sülûkunu tamamlayacağına lâkin başka kişiye seyr u sülûk yaptırmaya henüz izin olmadığına işarettir. Amma Allah Teâlâ'nın acayip tecellileri vardır. Hani nasıl biz dünya hayatında evlâd ediniyoruz veya evlatlık alıyoruz. Bazı kimselere başkasından doğan çocuğun vesayeti verilir ve böylece o kişi çocuk sahibi gibi olabilir. Yolumuzda bu nev'î haller de vardır. Seyr u sülûk dışarıdan bakılarak anlaşılan yollardan değildir. Dâhil olanın aldığı zevkin ise ta'rifî mümkün

değildir. Ne acayip şeydir ki fakîr de aynı esmâda şeyhimden veled-i kalb sahibi olunduğuma müjde almış idim. Hatta fakîrinki dördüzdü. Daha sonra da iki cihan serveri Efendimiz manada teşrif buyurdular, bir yetişkin erkek evlâd verdiler. Şimdi bunu yazan kardeşimiz taaccüble fakîre bakıyor. Amma işte böyle, pîrler seyr u sülûkta dervişlerine seneler evvel göçseler dahî aynı halleri, aynı mertebelerde farklı cilvelerle talim ediyor, yaşatıyorlar. Bunun akıl ile îzahı mümkün değildir. Daha evvel bunları duymuş olsaydın sonra da böyle şeyler görseydin belki hayal mahsûlü diyebilirdin. Amma sen bunları bilmezken "hüve hüve" sine aynı hali yaşatmaları tesadüfle yahut hayalinin yansımasıyla îzah edilebilir mi? İşte pîr yolu ve seyr u sülûk aklın mâverasında hal yoludur. Gördüğünüz bu menzil sizi beşinci esmâ'nın sırrına âgâh edecek ve inşâallahu teâlâ, âb-ı Kevser'î bu âlemdeyken Efendimiz'in elinden içmek nasib olacaktır. Bir nev'î şehâdet şerbeti olan bu Kevser size ebedî hayatîyetin zevkini ve şehâdetini bulduracaktır. Hak celle ve âlâ mübarek eylesin.

Muhterem İhsan Efendi oğlum, tesbihatiniz esasında ve âlem-i manada ikram edilen o kokuya bûy-i Muhammedi yahut şemme-i Muhammedi denir. Aynen buyurduğun gibi gül kokusuna benzer ama gül değildir. Öd ile gül arası. Sonra bu koku zât-ı âlinizin vücûd ikliminde de zuhûr edecek, o koku sizde daha farklı bir kokuya tekallüb edecektir (dönüşecektir). İnsandaki parmak izi hiçbir insana benzemediği gibi evliyâullah yolunda seyr u sülûk eden dervişlerin kokuları da nev-i şahsına münhasırdır. İnsanın zâhirinde de böyledir. Hiçbir insanın kokusu diğer insanın

kokusuna benzemez. Esmâ-i ilâhîyenin letâifiyle bu esmâ'in kokuları, Efendimiz (sav)'in buy-i Muhammedîleri, pirinden gelen koku ve sende vücûd bulan koku birbiriyle mezcolur, şahsına mahsus bir koku zuhûr eder. Bu dahî acayip bir şeydir. Meselâ, bir Nakşî dervişine bakarsın, aynı pîrden gelen o yolun kâmil dervişlerinin hem kokuları birbirine benzer hem de simaları, hatta oturduklarında mekânlarda neşet eden koku aynıdır. Daha da acayibi, bir musafaha edip ellerini tutsan tenlerinin sıcaklığı hatta ciltlerinin husûsiyeti bile birbirine benzer haldedir. Halvetîsi, Kâdirîsi hepsi böyledir.

Başlangıçta derviş simâsı hiç şeyhine ya da yoldaki büyüklerine benzemez haldeyken seyr u sülûkunda merhale kat ettikçe bir bakarsın ki siması değişmiş, ya mürşidine ya yolundaki büyüklerin simâsına benzemiş. Aslında maddî sahada da böyledir. Bir adamla kadın evlenir, bir müddet sonra karı kocanın simâsı birbirine benzemeye başlar. Maddî sahadaki muhabbet bile o alışveriş neticesinde birbirine benzerliği vücûda getirir. Manevi sahadaki muhabbet de böyledir. Sîmalar, kokular, tavırlar birbirine benzemeye, benzeşmeye başlar. Bizim yetiştiğimiz o eski insanlar birbirlerini kokularından ve simalarından tanır, hemen meşreplerini anlardı. Bu sebepten derviş olan kişi aklına estiği gibi koku da sürünemez. Zaten zevk aldığı, kendisine ihsan edilen kokusunun rayihası hasebiyle başka koku süremez hale de gelir. Kendisine eziyet veren kokulardan da öyle kokan mekânlardan da ictinab eder (kaçınır). Daha evvelce zikrettim mi, şu anda hatırlayamıyorum. Fakat Kur'ân-ı Kerim'deki Mutaffifin sûresini, kokusunu alarak okumaya gayret et. Bu anlattığım mananın sırrını orada bulacaksın.

Zuhûr etmişken şunu da ilâve edelim. Cenâb-ı Yakub (as) oğlu Yusuf (as) tarafından

Mısır'dan kendisine gömleğin gönderildiği esnada yanındakilere **"Yusuf'un kokusunu alıyorum."** demiştir. Hazret-i Fahr-i âlem (sav) Efendimiz de Üveys el Karanî Hazretleri'nin evini ziyaretinden sonra Cenâb-ı Âişe validemize: **"Burada Rahmânın kokusunu alıyorum."** diyerek işarette bulunmuşlar ve sonra da bu zât-ı âliye hırkalarını göndermişlerdir. Bu hırka İstanbul'da şu sıralar inşa edilen Hırka-i Şerif Câmii'nin içinde züvvara açık vaziyettedir (Ziyaretçilerin görebileceği şekildedir.). Bendeniz bu vesileyle büyüklerimden duyduğum hatta şahid olduğum şu müjdeyi de size vereyim:

Efendimiz (sav) ile hemen hemen her akşam görüşen bir zâta:

"... dervişlik mesleğine giren kişi âdetâ şeyhiyle manen nikâhlanır ve iki kalbin nikâhlanması neticesinde bazen erkek bazen kız çocuğu zuhûr eder. Buna veled-i kalb denir. Veled-i kalbin ahvâlini sana mürşidin âlem-i manada sırrıyla anlatacaktır.."

"İstanbul'daki Üveys el Karanî'ye verildiği iddia edilen hırka-i şerif hakkında ne buyurursunuz?" diye sordular. O cevap vermedi. Ertesi günü sabah namazından sonra bu soruyu soran zâtlara **"Kendilerine sordum, cevaben İstanbullulara hediyemdir."** buyurdular, dedi. Koku meselesinden buralara kadar geldik. Şemme-i Muhammedi hakkında daha evvel size malumat vermiştim. Allah bu kokuyu üzerimizden eksik etmesin.

Derviş İhsan Efendi oğlum, halvet her yolda vardır. Tarikatların seyr u sülûkuna göre şekilleri değişiktir. Amma

hepsinde müşterek olan hususlar şöylece ta'dad edilebilir: Halvethane beş vakit namaz kılınan mekâna bitişik olacak. Zira halvetnişîn, namaz vakitlerinde kimseyle konuşmamak, hiç kimseye bakmamak kaydı şartıyla cemaate dâhil olur. Hatta bazı tarîklerde mescide yüzünde nikabla çıkar. Namaza durduğu vakit nikabı kaldırır. Namazdan hemen sonra nikabı tekrar indirir. Bu meyânda cemaatle namaz kılmanın ne kadar ehemmiyetli olduğunu anlatmama herhalde gerek kalmadı. Demek ki kişi cemaate dâhil olmakla cemiyete karışmış olmuyor. Namazda cemaat olma hali halvet ve uzlet neşesini

teyit ediyor. Bizi benliğimizden alıyor. O halde cemaat kişiye halvet neşesi verir. Halvette elde tesbih yoktur. Dilde de adetli tesbih yoktur. Ancak mürşidi kendisine belli bir adet tesbihat vermişse ve "Halvette de böyle çek." dediyse istisnadır. Halvette saat yoktur. Uzanıp yatmak yoktur. Derviş dizleri ağrımazın diye oturduğu yere veya diz arasına yünden, pamuktan ma'mul keçemsi şeyler koyar. Başı düşmesin diye başına destek olan 'mütteka' yahut kollarının altına oturur vaziyetini koruması, uyurken de düşmemesi için 'muin' denilen değnekler konulur. Böylece âdetâ vücûd oturur haldeyken askıya alınır. Kendisine ne verilirse onu yer, bazen hiçbir şey de verilmeyebilir. İzin almadan halvetten çıkamaz. Çık

denildiğinde de "Biraz daha kalayım." diyemez. Zira halvet ilk başta kişiye çok ağır gelir. Hatta ölmeye râzı olur, "Tek buradan çıkayım." der amma halvetin zevki kişiyi tamamen istila edince bu sefer de "Öldürseler de çıkamam." dermiş. Halvette mushaf verilmez. Halvetnişinin eline herhangi bir evrâd ya da kitap da verilmez, zaten ışık yok denecek kadardır. Kendi vücûduyla ve hiçbir şeyle meşgul olmasın, mevhum benliğinden kurtulsun, sadece zâtını tefekkür ve zikir ile meşgul olsun deyu halvet verilir. Efendimiz (sav)'in Hira'da inzivaya çekilmesi gibi. Hira'da mushaf yoktur, belli adette tesbihat yoktur.

Kâbe-i Muazzama'ya, Rasûlullâh Efendimiz'in nazarı ve cism-i pâkleri ölçüsünde düşünürsek, yakındır ve Mekke'nin Harem hudutları Kabe'ye dâhildir. Onun için Mekke'nin Harem hudutları içerisinde kılınan namaz ile Kâbe'nin yanında kılınan namaz arasında cemaat haricinde ecir farkı yoktur. Halvetin en önemli âdâbından biri sahih niyettir. Sahih niyet üzere olan derviş halvete girdiğinde "**Şu an insanlar benim şerrimden emindir.**" hissiyatına sahip olmalı. Şimdi taklidde kalan bazı sofiler, halktan uzlet lâzımdır; halk bizi bozuyor, maneviyatımıza zarar veriyor diye halvetin kıymetini kendilerince

takdir ediyorlar. Bu ahmaklık ve cahillik eseridir. Yani sen iyisin, doğrusun amma "**Halk bozuk, uzlet lâzımdır.**" diyorsun. Mahlûkatı şedîd, kendisini sahib-i hayır kabul eden kişinin halveti olur mu? Böyle halvet adamı Halveti yapar mı?

Efendimiz (sav)'in: "**Sizin hayırlınız insanlardan uzlet eder, kimselerin görmediği bir yerde ibadet taata çekilir ve 'Yâ Rabbî, benim şerrimden insanları muhafaza et!' diye dua eder.**" buyurduğunu büyüklerimiz meâlen bizlere beyân ediyor. Yani niyet bozuk olursa zaten amel sâlih olmaz. Halvet, kişinin niyetiyle de olacak bir amel değildir. Kişi usûlüne uygun ve seyr u sülûkunda mezun olarak halvete dâhil olabilir.

"Gözümün nuru İhsan Efendi oğlum! Bir adam gözü açıkken mahlûkatta ve âlem-i hilkatta yani cemiyette Cenâb-ı Hakk'ın nişânelerini göremiyor ise gözünü kapatmakla, yummakla hiçbir şey göremez. Gözünü sırlamak, gördüğünü sırlamak içindir."

Netice-i kelâm, İhsan Efendi oğlum, **halvet, bulmak için uzlete çekilmek değildir. Halvet, bulan adamın bulduğuyla beraber olmak için uzlete çekilmesidir.** Hani avâm arasında ne derler? Karı koca mahrem odalarına girdiğinde "**Halvet oldular.**" denir. Dolayısıyla celvette bulamayan, cemiyette müşâhede edemeyen kişi bir oyuğa, bir deliğe girmekle hayal ettiği hali bulamaz veyahut daha kötüsü, hayal ettiğini bulur ama asıl maksûduna erişemez.

Gözümün nuru İhsan Efendi oğlum! Bir adam gözü açıkken mahlûkatta ve

âlem-i hilkatta yani cemiyette Cenâb-ı Hakk'ın nişânelerini göremiyor ise gözünü kapatmakla, yummakla hiçbir şey göremez. Gözünü sırlamak, gördüğünü sırlamak içindir. Tefekkür et. Cenâb-ı Hakk bizleri râzı olduğu hal üzere eylesin. Kalplerimizdeki mâsiva muhabbetini ihraç eylesin. Sadırlarımıza ilhâmât-ı Rabbâniyesini havâle eylesin. Celvette halveti, halvette celveti idrak ile bizleri insan-ı kâmiller meyânına ilhak eylesin.

Selâmetle...

HANYALI NÛRÎ DÎVANI'NDA HZ. PEYGAMBER (S.A.V)

Edebâli Karabıyık

Divanda ismi en çok zikredilen peygamber Hz. Muhammed (s.a.v)'dir. Divanda Hz. Muhammed (s.a.v) hakkında yazılmış otuz altı adet müstakil manzume bulunmaktadır. Birçok beyitte O'nun çeşitli özellikleri şâirâne bir üslûpla işlenir. Dünyaya teşrifinden başlayıp, vefatına kadar geçen süre içerisindeki birçok hâdise, mucize ve fiilleri Nurî Divanı'nda geniş yer bulur.

"Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ruhu, yaratılan ilk cevherdir." ⁽¹⁾

"Allah'ın ilk yarattığı benim nurumdur." ⁽²⁾

meâlindeki hadis-i şerifte, yaratılan ilk cevherin Hz. Peygamber'in (s.a.v) ruhu olduğu belirtilir. Şair, Hz. Muhammed'in (s.a.v) mübârek ruhu ezelde nebi olarak irsal olduğunda, kâinatta henüz insan nefsinin, toprağın, suyun ve ateşin yaratılmamış olduğunu söyler:

Ezelde ruh-ı şerifin Nebi-i müsel iken

Yoğ idi Âdem ü ba'd u türâb u mâ vü ne nâr

Soyu, nesebi hâlis bir gül gibi olan Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) kutlu doğumu her iki âlem için de bir ikramdır:

Senin mevlid-i pâkin ey asl-ı gül

Dü kevnin nüfusuna oldu kerem

O'nun (s.a.v.) dünyaya teşrifi şüphesiz ki bir rahmettir. İnsanlık âlemi için bir ikramdır:

*Oldu teşrifin senin dünyaya rahmet şübhesiz
Âlem-i nasut anınçündür mükerrer
merhaba*

**"Eğerçi Yusuf ahsen olduğu meşhurdur amma
Bütün peygamberânın
dilberisin ya Resulallah**

Hamyar Nuri (ks)

Şâir, beyitlerini Hz. Muhammed'in (s.a.v) vasıflarıyla süsler. Hz. Peygamber'in (s.a.v) fizikî güzelliklerini anlatarak O'nu taltif eder. Cihan O'nun güzelliklerinin tecellisidir. Hz. Muhammed'in (s.a.v) mübârek yüzü güle benzer, saçları sümbül bahçesini andırır.

Gözleri nergis, boyu servidir:

*Lebi mül çehresi gül perçem-i suhı sünbül
Çeşmi nergis kadi serv ü ruhudur lale-i al*

Şair, "Hz. Yusuf dönemindeki insanlar eğer Hz. Muhammed'in (s.a.v) yüzündeki gösterişli, parlak tüylerden birini görmüş olsalardı o güzel Mısır'da Yusuf'un güzelliğine kimse dönüp bakmazdı. Yusuf'u ayaklar atında ezerlerdi." diyerek Hz. Yusuf dönemine telmihte bulunur:

*Tumturak-ı hatını görse bu şevketle anın
Mısır-ı hüsnünde eger Yusuf olurdu pa-mal*

*Eğerçi Yusuf ahsen olduğu meşhurdur
amma*

*Bütün peygamberânın dilberisin ya
Resulallah*

Ey Haşim'in soyundan gelen Mustafa (s.a.v)! Senin övgünü hiçbir kalem yazamaz. Kimse senin vasıflarını sayamaz. Ümmetinin akli Sen'i iyice anlamaya, tanımaya yetmez. Sana tâbi olmak için seni zahiren tanımak yeterlidir. Seni uzaktan tanıyan Arap ve diğer milletler hemen sana tâbî oldular.

*Eya Haşimiyyü'n-neseb
Mustafa*

*Ne mümkün ki yaza medihan
kalem*

*Kalem ne gedadır seni vashf ede
Seni derk eder mi 'ukul-i ümem*

*Senin zahirin bildi cümle enam
Sana tabi' oldu 'Arabla 'Acem*

Takvada en ileri olan Hz. Muhammed'e (s.a.v) köle olmayan, O'na (s.a.v) gönülden bağlanmayanın gönlü şirkten kurtulamaz:

*Sadru'l-verâ Muhammed 'aleyhi's-selama
ta*

Bend olmayınca dil bulamaz şirkden rehâ

Sen (s.a.v) öyle bir peygambersin ki saçından tek bir kıl düşmesin diye biz canımızı feda ederiz. Sen (s.a.v) suçuların, günahkârların şefaâtçisisin. Asilerin yardımcısısın.

*O peygamber ki düşse bir kılı başlar fida
olsun*

Şefi-i müznibîndir dest-gir-i 'âsiyandır bu

Hz. Muhammed (s.a.v), Divan'da ahlakının yüceliğiyle ve soyunun temizliğiyle memduhlar için bir teşbih unsurudur. O, bütün nebilerin başıdır, seyyididir. Kâinatın iftihar vesiledir. Yaratılmışların en ulusudur. Allah'ın en güzide peygamberidir. O (s.a.v), nebiler zümresine Cenâb-ı Hakk'ın bir ikrâmıdır:

*Cemi'-i enbiyanın serverisin ya
Resulallah*

*Şerefle kâinatın mefharısın ya
Resulallah*

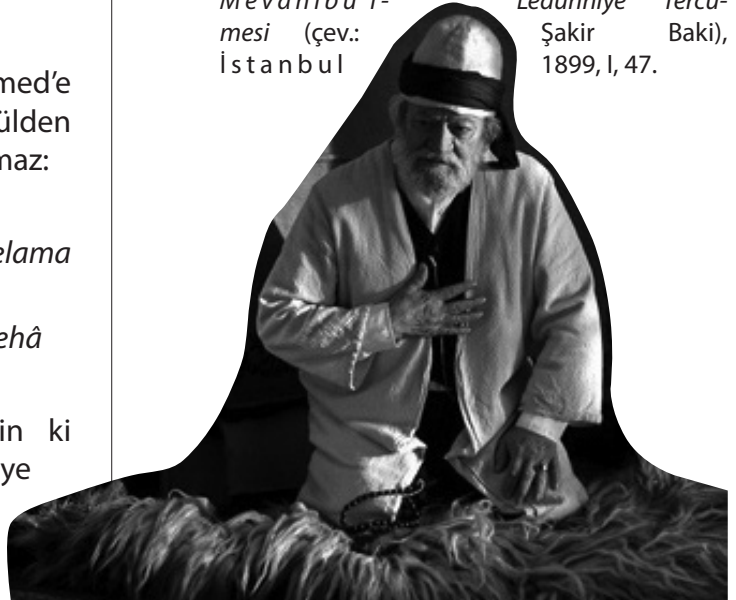
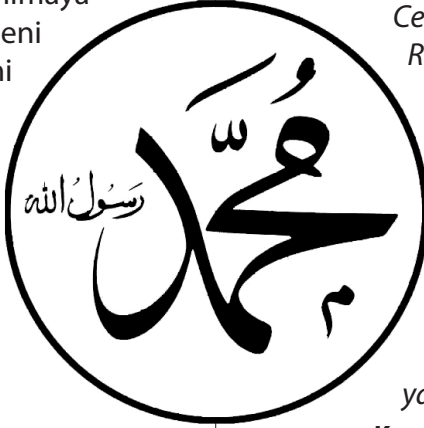
*Yaratılmışların sen
ekberisin ya Resulallah*

*Hüdâ'nın en güzide
mürselisin ya Resulallah*

*Nebiler zümresinin efdalisin
ya Resulallah*

Kaynaklar:

1. Emine Yeniterzi, " Hulâsatü'l-Hakâyık'ta Hz. Peygamber'in Üstün Özellikleri ", *Uluslararası Hacı Muhammed Lütü (Alvarlı Efe) Sempozyumu Bildirileri, Erzurum, 2013.*
2. Ahmed b. Muhammed el-Kastalani, *Mevahib ü'l-Ledünniye Tercümesi* (çev.: Şakir Baki), İstanbul 1899, I, 47.

.....Serkan Zeybeker

“Allah’ın velî kullarını görmek Allah’ı (c.c) hatırlatır” hadis-i şerifinin sırrınca gönüllerimizdeki bir nur iştiyakı, bizleri hoş bir mekâna, Kayseri’deki Seyyid Kadı Burhanettin Hz.lerinin çilehanesine çekiyor.

İhlas, vecd, cezbe, muhabbet, feyz, çile ve aşk kokuları sinen bu duvarlar lisan-ı hâl ile bekledikleri sûfi meşrep kardeşleriyle buluşabilmenin mutluluğu içinde...

Ortam biraz hüznü... Memleketin dertleri ile dertlenmiş gönüller birbirlerine baktıkça daha da çok kederleniyorlar. Hele ki gönüllerimizin sertâcı olan Mürşidimize baktıkça, o Server-i Enbiyâ’nın (s.a.s) fem-i saadetletinden dökülen **“Bildiklerimi bilseydiniz az güler, çok ağlardınız”** sözlerini hatırlıyoruz. Belli ki Allah (c.c) kimseye kaldıramayacağı yükü yüklemiyor, dağına göre kar veriyor.

Dervişler cem olduktan sonra, kısa ve öz bir sohbet dinliyoruz. Konusu irşad ve tebliğ yapmak.

Demek ki cihadın her türlü de daha da elzemdir böyle zamanlarda... İnsanlık İslam’a susamış, vicdanlar Allah’ı unutmanın acısıyla karanlıklarda kalmış, gönüller eğri ve doğruyu anlama gayretinde.

Sohbetin ardından, kalplerin huzuru ancak kendisiyle mümkün olan **“zikrullâh zamanı...”**

Evet, yer bir çilehane... Mevlana Celaleddin Rûmî’nin (k.s) hocası Seyyid Burhanettin’in (k.s) çilehanesi... Burası şimdiki İslam beldelerine ne kadar da benziyor.

Aç kurtlar gibi şefkat ve merhamet duygularını kaybetmiş, insanlıktan nasipleri kalmamış, türlü oyunlar kurarak habis orduların taarruz ettikleri ve böylelikle tıpkı Müslümanların çilelerini doldurdukları İslam beldeleri gibi...

Tuzak kuranların en hayırlısı (c.c) bir hikmet gereği olmalı ki artık bıçak tâ kemiklerine dayanmış Müslümanların gönüllerinden fırlayan âh oklarını küffârın üzerine çekiyor. Bu çilehanelerden çıkan **“Yâ Kakhâr, Yâ Kakhâr...”** nidâları ve mü’minlerin **âh okları** zâlimlerin üzerlerine fırlatarak sağanak yağmurlar gibi düşüyor.

Dünyada nerede bir musibet görseniz çoklukla mağdurların müslümanlardan olduğunu anlamanız için çok da bir gayret sarf etmenize gerek yok. Ama minareyi çalana kılıf gerek... Mağduru oynaması ve zulmettikleri masumlara **“hak ettiler”** dedirtebilmeleri lazımdır. O yüzden bunlar da terör örgütlerini kendileri kurdular, kendileri “Müslümanız” dediler, kendileri propagandalarında kullandılar ve sonunda kendilerini terörle mücadele eden kahramanlar olarak sundular.

Duamız şudur ki Ey Kakhâr (c.c) olan Rabbimiz:

“Bizler kudretinle onların karşılarında dikilmeni istiyoruz ve onların şerlerinden sana sığınıyoruz. Rabbimiz! Zalimleri zalimlerle meşgul et ve bizleri aralarından sağ salim çıkar.”

Sohbet ve zikrin ardından ayrılık zamanı... Öyle ya, ayrılıklar olmasa kavuşmanın da ne anlam ve önemi var!

Dillerde bir tat, gönüllerde huzur. Acaba ne zaman yeni bir vusul?

Allah’a ısmarladık Kayseri,

Allah’a ısmarladık Seyyid Burhanettin (k.s) çilehanesi,

Allah’a ısmarladık ey ihvân ve zamanın bir tanesi...

Kıssadan Hisse

Geçmiş zaman olur ki, dergâha ve zikir halakasına gelmekte gevşek davranan bir müridine mürşidi ziyarete gider.

Kapı çalınır ve mürid kapıyı açar.

Bir de bakar ki mürşidi karşısında duruyor.

Mahcup bir şekilde mürşidini içeriye davet eder.

Mürşidi sessizce yanmakta olan ocağın yanına gider ve oturur.

Eline maşayı alarak ateşin korlarını karıştırmaya başlar.

Mürid şaşkına döner, bakakalır mürşidine sessizce.

Bir süre geçer böyle ve mürid kendini toparlar.

Hemen diğer odaya geçerek bir tas hoşaf alır ve mürşidinin yanına seğirtir.

“Buyurunuz Efendim!” diyerek getirdiği bir tas hoşafı mürşidine ikram eder.

Mürşidi dönüp bakmaz bile ve elindeki maşa ile korların arasından bir kor alır ateşin biraz dışına ocağın kenarına koyar.

Bir süre geçer böyle ve kor, ateşini yitirerek söner.

Mürşid döner ve elinde bir tas hoşaf ile ayakta bekleyen müridine:

“Evladım, dergâha ve zikir halakasına gelmeyen mürid işte bu ateşten ayrılan kor gibi söner!” der.

GELİN ALLAH DİYELİM,
ATEŞİ KÖRÜKLEYELİM.

Selam ve dua ile.

İNSANIN MANEVÎ YAPISI İLE İLGİLİ SORULAR

???

Tasavvufta ruhtan sıkça bahsedilir:

“Sana ruhtan sorarlar. De ki: Ruh Rabb’imin emrindedir. Size ilimden pek az şey verilmiştir.” (İsrâ, 17/85) ayetine rağmen bu bilgiler nereden çıkmıştır?

Tasavvufta ruhtan çok bahsedilmesinin sebebi, tasavvufun insanın ruhî boyutu ve manevî tarafı ile ilgilenmesidir. **“Ben Âdem’in yaratılışını tamamladığımda ona ruhumdan üfürdüm.”** buyrulmuştur. Bedeni toprak ve sudan olan insanın ruhu, ilahî kaynaklı olduğundan insanlar tarafından merak edilmiş, soru ve araştırma konusu yapılmıştır.

Asr-ı saadetteki Yahudilerin Hz. Peygamber (s.a.v)’e **“ruhun ne olduğunu”**

sormaları üzerine inen ayette ruhun **“Rabb’in emrinden”** oluşunun beyan edilmesi, aslında ruhun özelliği hakkında bir ipucudur. Ruh, insanın halife oluşuyla izah edilebilir. Halife, kendisini istihlaf edenin özelliklerine sahiptir. Çünkü O’nun adına birtakım görevler üstlenecektir. İşte insan, **“imaret/yönetim ve idare”** özelliği taşıyan ruhuyla yeryüzünde Allah adına birtakım sorumluluklar üstlenmiş bulunmaktadır. Ruh hakkında **“çok az bilgi verilmesinin”** beyan edilmesi, ruh konusunun önemi ve büyüklüğüne göre bilginin çok az oluşunu belirtmek içindir. Tasavvufta ruh ile ilgili verilen bilgiler ise genellikle ruhun tezahürleri ve özellikleri ile ilgilidir. Doğrudan ruhun kendisiyle ilgili değildir.

Nefsin mertebeleri ve özellikleri nelerdir?

Nefs, ruhun bedene girdikten sonraki halinin adıdır. Bedene hapsolan ruh, kirlenmiş ve asıl vatanından uzaklaşmıştır. Onun bu âlemden asıl vatanına dönmek üzere izlediği seyr u sülûk ve manevî yükselişteki mertebeleri değişik şekillerde tasnif edilmiştir. Bazıları üçlü, bazıları beşli, bazıları yedili tasnifler yapmıştır. En yaygın olan yedili tasniftir: Emmâre, levvâme, mülhime, mutmeinne, râziye, marziyye ve kâmile.

Nefs-i Emmâre: Münker ve günah olan şeyleri işlemeyi teşvik ve emreden nefstir. Kur'an'daki: "Çünkü nef, kötülüğü şiddetle emreder." ayet-i kerimesi nefsin bu makamına işaret eder.

Nefs-i emmare mertebesinde bulunan sâlik iyilik işlemez, kötülüklerden kaçmaz; ancak kötülüğün zuhurundan pişmanlık duyar. Fakat bu nedamet onun davranışlarını etkilemez. Bu sıfatla muttasıf olan nef, hevasına fazlaca düşkündür. Bu mertebedeki sâlikin zikri "*lâ ilâhe illallâh*", seyri "*seyri ilallâh*"tır.

Nef-i Levvâme: Yaptığı kötülüklerin akabinde zaman zaman pişmanlık duyan, sahibini münkere mülazemetten dolayı ayıplayan ve tevbye temayül gösteren nefstir. Adını Kur'an'daki: "*Levvame* (pişmankar) *nefse andolsun.*" ayetinden alır. Zikri, Allah lafza-i celâli, seyri "*seyrilillâh*"tır. Bu makamda muhabbetullah hâsil olur.

Nefs-i Mülhime: İlham ve keşfe mazhar olmaya başlayan, neyin hayır, neyin şerr olduğunu idrak edebilme melekesine sahip, şehvet isteklerine karşı kısmen direnme

gücü bulunan nefstir. Adını: "*Andolsun nefse isyanını ve itaatini ilham edene!*" ayetinden alır. Bu mertebede zikir "*Hû*", seyr "*seyralellâh*"tır.

Nefs-i Mutmeinne: Kötü ve çirkin sıfatlardan kurtulup güzel ahlak ile hemhal olan nefstir. Bu nef, Cenâb-ı Hakk'ın tevfiik ve inayetiyle sekinet ve yakîne mazhar olarak ıztıraplardan kurtulur. Bu makamda beşeriyet fena bulup Nur-i Muhammedî zuhur ettiğinden nef, hitab-ı ilahiye mazhar olur: "*Ey itminana ermiş itaatkâr nef!*" bu makamın zikri "*Hakk*" ismidir. Seyri "*seyr maallâh*"tır.

Nefs-i Raziye: Kendisi hakkında tecelli eden kaza hükümlerine tereddütsüz teslim olup rıza gösteren nefsin makamıdır. Bu makam, sâlikin esrar-ı ilahiyeye muttali olduğu makamdır. Zikir "*Hay*" ismidir. Seyr "*seyr fillah*"tır. Kur'an'daki: "*Dön Rabb'ına, sen O'ndan razı olarak.*" ayeti bu makama işaret eder.

Nefs-i Merziyye: Allah ile kul arasında rızanın müşterek bir vasıf olduğu, kulun Allah'tan, Allah'ın kuldan razı olduğu makamdır. Yukarıda geçen ayetin devamı olan: "*Rabb'in da senden razı olarak*" ifadesi bunu göstermektedir. Bu makamda zikir "*Kayyum*" ismi, seyr "*seyr'anillâh*"tır.

Nefs-i Kâmile: Bu makamda sâlik, bütün marifet makamlarını kazanarak irşad mevkiine yükselir. Bu makam vehbidir. Zikri "*ya Kakhâr!*" ismi, seyri "*seyr billâh*"tır.

İnsan kendi başına nefsin mertebelerini aşabilir mi?

*"Nefs-i Mutmeinne:
Kötü ve çirkin sıfat-
lardan kurtulup gü-
zel ahlak ile hemhal
olan nefstir. Bu nef, Cenâb-ı Hakk'ın tevfiik
ve inayetiyle sekinet ve
yakîne mazhar olarak
ıztıraplardan kurtu-
lur."*

Sufiler tarafından değişik şekillerde yapılan nefis makamlarına ait tasnifler genellikle itibardır. Bu bakımdan bunları insanın kendi başına aşması mümkün değildir. Mutlaka başında bir mürşid bulunmalıdır. Ayrıca yapılan bu tasnif çok kesin hatlarla birbirinden ayrılmış matematiksel bir tasnif değildir. Zaman zaman tedahüller olabilir. Ayrıca **“mülhime”** makamı, nefsin ilhama mazhar olduğu makamdır. Bu makam ancak ehliyetli ve liyakatli mürşidler marifetiyle aşılabilir. İlham almaya başlayan nefsin sahibi, ucb benliğe kapılabilir. Kendini **“erdim”** sanabilir. Böyle durumlar da **“mezlaka-i akdâm”** denilen ayak kaymalarına sebebiyet verebilir.

Nefs-i emmâreden kurtulmak için ne yapmalıyız?

Nefs-i emâre, daima kötülük sayılan

şeylere ilgi duyan ve sahibini o tür şeylere sevk eden nefistir. Üstelik bu nefis, yaptığı kötülüklerden pişmanlık da duymaz. Bu konumda olan bir nefsi, şeriate riayet ve mutedil bir riyazatla terbiye etmeye çalışmak lazımdır. Bu bir irade eğitimidir. Nefsin hoşlandıklarını geri bırakarak onun her istediğini yapmak yerine, ona aklın ve şeriatın emirlerini yaptırmaya çalışmak gerekir.

Nefs, genellikle çocuğa benzetilir. Çocuğunu süttten kesmek isteyen anne nasıl çocuğuna direnir ve bu direnmede iradesini ortaya koyar ve böylece muvaffak olursa, nefis-i emmâre ile başa çıkmak için de sağlam bir irade ortaya koymak ve şeriat ölçüleri içinde mücadele etmek lazımdır.

Kaynak: 300 Soruda Tasavvufi Hayat, Prof. Dr. Hasan Kamil YILMAZ

1 - Cehalet		1 - İlim
2 - Cimrilik		2 - Cömertlik
3 - Dedikodu		3 - Ketumiyet
4 - Fitne Fesat		4 - Tevhit
5 - Haset		5 - Edep
6 - Hırs		6 - Kanaat
7 - İsyân		7 - İtaat
8 - İptilalar (Kötü Alışkanlıklar)		8 - Faziletler
9 - Kin ve Nefret		9 - Sevgi
10 - Kibir		10 - Tevazu
11 - Küfür		11 - İman
12 - Mürayilik		12 - İhlas
13 - Nankörlük		13 - Şükür
14 - Öfke ve Gayz (asabiyet)		14 - Sekinnet
15 - Sabırsızlık		15 - Sabır
16 - Vefasızlık		16 - Vefa
17 - Yalan		17 - Doğruluk
18 - Zan		18 - Hakikat
19 - Zulüm		19 - Adalet

Abdesti Bozmayan Şeyler

Aşağıdaki haller abdesti bozmaz:

- 1) Bir hastalık olmaksızın gözden gelen yaş, su veya ağlamak.
- 2) Yara ve benzeri yarıklar içinde görülen ve dışarıya çıkmayan kan, irin ve sarı sular.
- 3) Bir yaradan kopan deri parçası.
- 4) Mayasıl ıslaklığı ve parmaklar arasındaki pişinti.
- 5) Yarıdan az olmak şartı ile donmuş kanın tükürük veya sümüğe bulaşmış olması.
- 6) Kulaktan, burundan veya yaradan kurt çıkması. Bu kurt temizdir, üzerindeki yaşlık ise azdır, onda akıcılık kuvveti yoktur.
- 7) Ağız dolusu olmayan kusuntu.
- 8) Baştan inen veya içeriden yükselip çıkan balgam, ağız dolusu olsa bile abdesti bozmaz. Çünkü balgam yapışkan ve kaypak olduğundan pisliği içine çekmez. Üstündeki yaşlığı ise azdır. Bu hüküm İmam-ı Âzam ile İmam Muhammed'e göredir, İmam Ebû Yusuf'a göre, iç boşluğundan gelen ağız dolusu balgam abdesti bozar.
- 9) Pıhtılaşmış bir halde kusulan kan parçası.
- 10) Baştan buruna veya kulağa kadar akıp gelen, fakat gusülde yıkanması farz olan yere taşmayan kan.
- 11) Kullanılan misvak (ve fırça) üzerinde veya ısırılan sert meyveler üzerinde görülen

ve akıcılığı bilinmeyen kan izleri.

- 12) Pire, kene, sivrisinek, karasinek gibi haşeratin karınları doluncaya kadar emdikleri kan.
- 13) Saçların tıraş edilmesi, bıyıkların kırpılması, tırnakların kesilmesi.
- 14) Arkasını tamamen yere yerleştirmek suretiyle oturarak uyumak.
- 15) Namazda iken ayakta, oturarak, rükûda ve secdede uyumak.
- 16) Namaz dışında, cenaze namazında ve tilavet secdesinde kahkaha ile gülmek.
- 17) Ne kendisinin, ne de başkasının duyamayacağı bir sesle gülümseme (tebessüm). Bununla abdest bozulmayacağı gibi, namaz da bozulmaz. Fakat yalnız kendisinin işitebileceği bir sesle gülmek, abdesti bozmasa da namazı bozar.
- 18) Herhangi bir kimsenin bedenine veya tenasül organına el ile dokunmak.

Bu gibi ihtilafı meselelerde ihtiyata riayet edilmesi daha iyidir. Hanefî mezhebinde olan bir kimse, kendi mezhebine göre abdesti bozmayıp başka mezhebe göre abdesti bozan bir hal ile karşılaştığı zaman, ihtilaftan kurtulmak için abdest almalıdır. Böyle hareket etmek, bilhassa imamlar için mendubdur.

Kaynak: Ömer Nasuhi BİLMEN, Büyük İslâm İlmihali

Şems-i Tebrizi (KS)

Konya'ya gelen büyük velîlerden. İsmi Muhammed bin Ali'dir. Tebriz'de doğdu. Doğum tarihi bilinmemektedir. Şems-i Tebrîzî lakabıyla meşhûr oldu. 1247 (H.645) tarihinde Konya'da şehîd edildi. Mevlânâ'nın medresesinde defnedildi. Şemseddîn-i Tebrîzî hazretleri, Tebriz'de ilim öğrendi ve edeb üzere yetişti. Daha küçük yaşta manevî haller, üstün derecelere kavuştu. Kendisi şöyle anlatır:

"Henüz ilk mektepteydim. Daha bülûğ çağına girmemiştim. Peygamber efendimizin sevgisi bende öyle yer etmişti ki, kırk gün geçtiği halde, O'nun muhabbetinden aklıma yemek ve içmek gelmedi. Bazen yemeği hatırlattıklarında, onları elimle yahut başımla reddederdim. Göklerdeki melekleri ve yerde gayb âlemini, kabirdekilerin hallerini müşahede edebilirdim. Hocam Ebûbekr, hallerimi başkalarına haber vermekten beni men ederdi. Bir gün babam bu hallerimden ürktü ve beni karşısına alıp;

- Yavrucuğum! Ben senin acayip işlerinden bir şey anlamıyorum. Bunun sonu nereye varacak? Korkarım ki sana bir zarar erişir? dedi.

Ben de ona:

- Babacığım! Bir tavuğun altına konan bir ördek yumurtasından çıkan ördek yavrusunun dereye dalıp yüzdüğü gibi ben de manevî deryâya dalmış bir haldeyim, diye cevap verdim.

Şems-i Tebrîzî hazretleri, Ebûbekr-i Kirmânî'den ve Baba Kemâl-i Cündî'den feyz aldı. Onunla beraber, Baba Kemâl'in yanında, Şeyh Fahreddîn-i Irâkî de ders aldı.

Şeyh Fahreddîn, her keşf ve hâlini, şiirler hâlinde Baba Kemâl'e arz eder, bildirirdi. Bir gün Baba Kemâl, Şemseddîn-i Tebrîzî'ye;

- Sana esrârdan ve hakikatlerden bir şey hâsıl olmuyor mu? Neden hiç söylemiyorsun? dedi.

Cevabında;

- Ondan daha çok oluyor. Fakat ben onun gibi şiir söyleyemiyorum, dedi.

Bunun üzerine Baba Kemâl;

- Allahü Teâlâ, sana öyle bir arkadaş ihsân eder ki, o senin adına her marifet ve hakikatleri söyler, buyurdu.

Şems-i Tebrîzî hocalarını çok sever, derslerine çok çalışırdı. Bu bağlılık ve çalışmalarının sonunda, manevî ilimlerde yüksek derecelere ulaştı.

Şems-i Tebrîzî hazretleri dünyaya hiç kıymet vermez, haram ve şüphelilerden son derece sakınır, mübâhların fazlasını terk ederdi. Bir yerde durmaz, talebelerin buldukları yerlere giderek onları yetiştirirdi. Bu şekilde bıkmadan, yorulmadan pek çok yerler dolaştı. Bunun için kendisine "Uçan güneş" dediler. Şems-i Tebrîzî hazretleri seyahat ettiği yerlerde, uğradığı memleketlerde iyi bir dost bulunması için duâ ederdi.

Aradığın Veli

Kendisi anlatır:

"Bir zaman Rabbime, beni kendi velîleri arasına koyup onlara arkadaş et" diye yalvarırdım. Bunun üzerine bir gece rüyamda bana;

- Seni bir velîye arkadaş edeceğiz, dediler.

Ben de;

- Peki, o velî zât nerede bulunur? dedim.

Bana;

- Aradığın velî Rum diyârındadır, dediler. Sonra onu bir zaman aradım. Bana rüyamda;

- Daha bulacağın zaman gelmedi, dediler. Bir zaman geçtikten sonra bana;

- Ey Şems-i Tebrîzî! Senin en şerefli dostun ve arkadaşın Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretleridir, diye ilham edildi. Bundan sonra Rum diyârına gitmek ve o sevgili zât ile görüşmek ve yolunda başımı fedâ etmek üzere yollara düştüm."

Şems-i Tebrîzî hazretleri bu ilhâm üzerine tam bir doğruluk ve büyük bir aşkla Tebriz'den Anadolu'ya hareket etti. Önce Şam'a oradan Konya'ya geldiği de rivâyet edilmiştir. Bu yolculuğu esnasında başından birçok hâdiseler geçti.

Şems-i Tebrîzî hazretleri uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra 1244 senesi Ekim ayında Konya'ya geldi. Büyük kapıdan şehre girerek bir han sordu. Gösterilen Şekerrizân Hanına yerleşti.

Şemseddîn-i Tebrîzî önceleri çok riyâzet eder, nefsini ıslâh ile uğraşırdı. On veya on beş günde bir kerre iftar ederdi. Gı d a s ı yarım bayat ç ö r e k

parçasıydı. Onu da paça suyuna doğrar, tirid yapardı. Bir gün çorba pişiren onun bu hâlini öğrenip çorbaya biraz fazlaca yağ karıştırmıştı.

Şemseddîn hazretleri bunu görünce o dükkân sâhibiyle bir daha alışveriş yapmadı.

Âşık Maşuka Kavuşmak İster

Şems-i Tebrîzî hazretleri her nerede bir cenâze görse;

- Âh! Bu cenâzenin yerinde ben olsaydım. Onun yerine beni defnetselerdi, derdi. Bunu işitenler;

- Niçin böyle söylüyorsun? dediklerinde onlara;

- Âşık olanlar mâşuklarına bir an önce kavuşmak isterler. Maksudlarına en kısa zamanda ulaşmaları makbûl değil midir? diye cevap verirdi.

Kendisine bir şey ikrâm etseler veya bir şey istediğinde getirselere, onlara mutlaka karşılığında bir şey verirdi. Ayrıca bu iyiliği yapanlara teveccüh ve duâ ederdi. Onun duâsına kavuşanların kalb gözleri açılır, keşif, kerâmet sâhibi olurlardı.

Şems-i Tebrîzî hazretleri güzel halleri ve kerâmetleri ile meşhûr oldu.

Mübarek Ceset

Şems-i Tebrîzî hazretleri, Mevlânâ'yı velîlik makamlarının en yüksek derecelerine çıkarmak için elinden gelen bütün

tedbirlere başvuruyor, her türlü riyâzet ve m ü c â h e d e y i yaptırıyordu. Günler bu şekilde

devam ederken halk, Mevlânâ'nın hiç görünmemesinden dolayı Şems'e kızmaya başladı. Bir gün bu söylenenleri Şems-i Tebrîzî işitince, Sultan Veled'e;

- Ey Veled! Hakkımda yine sû-i zan etmeye başladılar. Beni Mevlânâ'dan ayırmak için, söz birliği etmişler. Bu seferki ayrılığımın acısı çok derin olacak! dedi.

1247 senesi Aralık ayının beşine rastlayan Perşembe gecesiydi. Mevlâna ile Şems hazretleri yine odalarında sohbet ediyorlar, Allahü Teâlâ'nın muhabbetinden ve çeşitli velilik makamlarından anlatıyorlardı. Bir ara kapı çalındı ve Şems hazretlerini dışarı çağırdılar. Şems-i Tebrîzî, Mevlânâ'ya;

- Beni katletmek için çağırıyorlar, dedi ve dışarı çıktı.

Dışarda bir grup kimse, bir anda üzerine hücum ettiler. Şems-i Tebrîzî hazretlerinin "Allah!" diyen sesi duyuldu. Mevlânâ hemen dışarı çıktı, fakat hiç kimse yoktu. Yerde kan lekeleri vardı. Derhal oğlu Sultan Veled'i uyandırıp, durumun tetkikini istedi. Yapılan bütün araştırmalarda Şems-i Tebrîzî hazretlerinin mübârek cesedini bulamadılar. Bu cinâyeti işleyenler yedi kişi idi. İçlerinde Mevlânâ'nın oğlu Alâeddîn de vardı. Yedisi de kısa bir süre sonra çeşitli belâlara yakalanarak öldüler.

Bir gece Sultan Veled, rüyasında Şems-i Tebrîzî'nin cesedinin bir kuyuya atıldığını gördü. Şems-i Tebrîzî hazretleri ona;

- Ben falan yerdeki kuyudayım. Beni buradan alıp defneyleyin, buyurdu.

Sultan Veled uyanınca, yanına en yakın dostlarından birkaçını alarak, gördüğü kuyuya gittiler. Cesed hiç bozulmamıştı. Bulduğu yerden alıp cenâze hizmetlerini gördüler ve Mevlânâ'nın medresesine defnettiler.

Şems-i Tebrîzî hazretlerinin aşkla söylediği beyitlerinden bazıları şöyledir:

*Bi-hamdillah direm Allah
Alıp aklımı fikrullah
Dilimde zâtın esmâsı
Bana üns oldu zikrullah
Salâtullah selâmullah*

*Bu tevhidden murâd ancak
Cemâl-i zâta ermektir
Görünen kendi zâtıdır
Değil sanma ki gayrullah
Salâtullah selâmullah
Aleykeyâ Resûlallah*

*Ben ol pervaneyim geldim
Düşüp aşk oduna yandım
Yanuban küllü yandım
Beni yaktı aşkullah
Salâtullah selâmullah
Aleyke yâ Resûlallah*

*Gönül âyinesin sûfi
Eğer kılar isen sâfi
Açılır sana bir kapı
Ayân olur Cemâlullah
Salâtullah selâmullah
Aleyke yâ Resûlallah*

*Şems-i Tebrîz bunu bilir
Ehad kalmaz fenâ bulur
Bu âlem küllü mahvolur
Hemen bâkî kalır Allah
Salâtullah selâmullah
Aleyke yâ Resûlallah*